

Εἰσαγωγή

Τὸ παρὸν πόνημα εἶναι καρπὸς παρακλήσεως πολλῶν πατέρων καὶ ἀδελφῶν, ὅπου ἐπιμόνως ζητοῦσαν τὴν ἔγκυρη ἐνημέρωση, ὑπὸ τὸ Φῶς τῶν Πατέρων, στὸ θέμα τῆς ἐρμηνείας τοῦ 15^{ου} Κανόνος τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου ἐπὶ Μεγάλου Φωτίου. Ἔτσι, πιεζόμενοι ἀπὸ τὴν ἀγάπη, μὲ φόβο Θεοῦ καὶ ἐν ἀληθείᾳ, προβαίνουμε σὲ αὐτὴν τὴν μικρὴ ἔκδοση, ἔτσι ὥστε ὁ πιστὸς νὰ ἔχει στὰ χέρια του ὄπλο κατὰ τῶν δοκησιόφων αἰρετικῶν οἰκουμενιστῶν, περὶ τοῦ πῶς πρέπει νὰ πράξει ἔναντι τῆς παναίρεσης τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, καθὼς ἐπίσης καὶ τοῦ πῶς πρέπει νὰ ἀντικρούσει τὰ σαθρὰ ἐπιχειρήματα αὐτῶν ποὺ θέλουν νὰ παραμείνουν στὴν αἰχμαλωσία τῆς αἰρέσεως, παρασύροντας ὅμως καὶ τοὺς καλοπροαίρετους πιστοὺς ποὺ θέλουν νὰ μάθουν τὴν ἀλήθεια, ποὺ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, μέσω τῶν Πατέρων, μᾶς ἔχει ἀποκαλυφθεῖ.

Ἐλπίζουμε ἡ παροῦσα σύντομη μελέτη νὰ βοηθήσει τὰ μάλα ὅσους ἔχουν ἀμφιβολίες, γιὰ τὸ ἂν θὰ πρέπει ὁ Ὁρθόδοξος νὰ διακόψει κάθε ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία μὲ τοὺς αἰρετικοὺς οἰκουμενιστὲς Ἐπισκόπους καὶ ἱερεῖς, ποὺ δέχονται τὴν ψευδοσύνοδο τῆς Κρήτης καὶ συνεπῶς ἀποδέχονται καὶ ἐπίσημα τὸν Οἰκουμενισμό, καθὼς καὶ τὸ πῶς θὰ παραμείνουν ἐντὸς Ἐκκλησίας, ἐνωμένοι διαχρονικὰ μὲ τὸν Χριστὸ καὶ τοὺς Ἁγίους μας καὶ συνεπῶς ἐντὸς τῆς Κιβωτοῦ τῆς Σωτηρίας, ποὺ εἶναι ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία. Ἐπίσης τὸ παρὸν εἶναι ἀφιερωμένο καὶ σὲ ὅσους, καλοπροαιρέτως ἀπὸ φόβο μὴν πλανηθοῦν, δὲν ἐξέρχονται τῆς αἰρέσεως καὶ ἔχουν ἀκόμη κοινωνία μὲ αὐτήν.

**ΑΓΙΟΠΑΤΕΡΙΚΗ ΕΡΜΗΝΕΙΑ
ΤΟΥ ΙΕ΄ ΚΑΝΟΝΟΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΔΕΥΤΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ (861-2 μ. Χ).**

«Οί τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, τῆς ἀληθείας εἰσί. Καὶ οἱ μὴ τῆς ἀληθείας ὄντες οὐδὲ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας εἰσί» (Ἁγ. Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, Συγγραμ. Β΄, 627) «μηδὲ γὰρ προσώποις τὸν Χριστιανισμόν, ἀλλ’ ἀληθεία καὶ ἀκριβεία πίστεως χαρακτηρίζεσθαι μεμυήμεθα». (Ἐνθ’ ἄν.)

«Καὶ ἡ γυνή (Ἐκκλησία) ἔφυγεν εἰς τὴν ἔρημον, ὅπου ἔχει ἐκεῖ τόπον ἡτοιμασμένον ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, ἵνα ἐκεῖ τρέφωσιν αὐτὴν ἡμέρας χιλίας διακοσίας ἑξήκοντα». (Ἀποκ.12, 6)

«Ἐχθροὶ τοῦ Θεοῦ καὶ οἱ κοινωνοῦντες μὲ αἰρετικούς». (Ἅγιος Χρυσόστομος, PG.99, 1048)

«Κάθε κληρικὸ τοῦ ὁποῖου ἡ πίστις, οἱ λόγοι καὶ τὰ ἔργα δὲν συμφωνοῦν μὲ τὶς διδασκαλίαι τῶν Ἁγίων Πατέρων νὰ μὴν τὸν δεχόμεσθε στὴν οἰκία μας. Ἀλλὰ νὰ τὸν ἀποστρεφόμεθα καὶ νὰ τὸν μισοῦμε ὡς δαίμονα, ἔστω κι ἂν ἀνασταίνει νεκροὺς καὶ κάνει μύρια θαύματα». (Ἁγίου Συμεῶν Ν. Θεολόγου, Λόγος 6^{ος})

«Οἱ μὲν αἰρετικοὶ τέλεον περὶ τὴν πίστιν ἐνανάγησαν, οἱ δὲ εἰ καὶ τοῖς λογισμοῖς οὐ κατεμποτίσθησαν, ὅμως τῇ κοινωνίᾳ τῆς αἰρέσεως συνόλλονται». (Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, P.G. 99, 1116A)

«Οἷς τὸ μνημόσυνον καὶ ἡ κοινωνία ἀπωλείας πρόξενα, τούτοις ἡ παῦσις καὶ ἡ διάστασις γίνεται σωτηρίας ὑπόθεσις». (Ἰωσήφ Βρυέννιος)

«Κοινωνοῦμεν οὓς μνημονεύομεν καὶ μνημονεύομεν οἷς κοινωνοῦμεν». (Δοσίθεος Ἱεροσολύμων).

«Ἡ ἐξωτερικὴ ἀκοινωνησία προστατεύει ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴ ἀλλοτριότητα». (Ἁγίου Νεκτάριου Αἰγίνης, Περὶ σχέσεως μὲ αἰρετικούς, ἔκδ. Παναγόπουλος)

«Ὡν τὸ φρόνημα ἀποστρεφόμεθα τούτων τὴν κοινωνίαν προσήκει φεύγειν». (Μ. Ἀθανασίου, P.G. 26, 1188BC).

«Πολὺ συχνά, τὸ μέτρον τῆς ἀληθείας εἶναι ἡ μαρτυρία τῆς μειοψηφίας. Εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι Καθολικὴ Ἐκκλησία τὸ «μικρὸν ποιμνιον». Ἴσως ὑπάρχουν περισσότεροι ἑτερόδοξοι, παρὰ Ὀρθόδοξοι. Εἶναι δυνατόν νὰ ἐξαπλωθῶν οἱ αἰρετικοὶ παντοῦ καὶ νὰ καταλήξῃ ἡ Ἐκκλησία εἰς τὸ περιθώριον τῆς Ἱστορίας, ἢ νὰ ἀποσυρθῇ εἰς τὴν ἔρημον. Αὐτὸ συνέβη κατ’ ἐπανάληψιν εἰς τὴν Ἱστορίαν καὶ εἶναι πολὺ πιθανὸν νὰ συμβῇ καὶ πάλιν..... (Πρ. Γεώργιος Φλωρόφσκυ, Ἁγία Γραφή, Ἐκκλησίας, Παράδοσις, Θεσσαλ. 1977, σσ. 71, 75).

«Ἐλευθέραν καὶ ζῶσαν Ἐκκλησίαν σφοδρῶς ἀμφιβάλλω ἐὰν θὰ ἀξιωθῶμεν νὰ ἀπολαύσωμεν». (Ἱερομ. Θεοδωρήτου Ἀγιορείτου, Τὸ ἀντίδοτον, σ. 95)

Κατὰ τὴν διδασκαλία τῶν Ἁγίων Πατέρων, ἡ αἵρεσις παρομοιάζεται μὲ θανατηφόρο ἐπιδημικὴ ἀσθένεια, ἡ ὁποία μολύνει τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, διὰ τῆς ὁποίας εἰσάγεται ὁ πνευματικὸς θάνατος. Οἱ θεῖες Γραφές, οἱ Σύνοδοι καὶ ἐν γένει ἡ διαχρονικὴ παράδοση καὶ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας, καθὼς καὶ ὅλοι οἱ Ἅγιοι Πατέρες, ἐντέλλονται νὰ φεύγουμε μακριὰ ἀπὸ τοὺς αἰρετικούς καὶ τοὺς ἑτερόφρονες. Ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, ἓνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους στυλοβάτες τοῦ μοναχισμοῦ καὶ ἰδρυτὴς τῆς περιφημῆς Μονῆς τοῦ Στουδίου στὴν Κωνσταντινούπολη, μᾶς λέγει: «Παραγγελίαν ἔχομεν ἐξ αὐτοῦ τοῦ Ἀποστόλου, ἐὰν τις δογματίζη ἢ προστάσῃ ποιεῖν ἡμᾶς, παρ' ὃ παρελάβομεν, παρ' ὃ οἱ Κανόνες τῶν κατὰ καιροὺς Συνόδων, καθολικῶν τε καὶ τοπικῶν ὀρίζουσιν, ἀπαράδεκτον αὐτὸν ἔχειν καὶ μηδὲ λογίζεσθαι αὐτὸν ἐν κλήρῳ ἁγίων». (Ἁγ. Θεόδωρος Στουδίτης, P.G. 99, 988A)

Κατὰ τὸν Μέγα Βασίλειον, «Ἐκπτώσις πίστεως, τὸ ἀθετεῖν τι τῶν γεγραμμένων ἢ ἐπεισάγειν τῶν μὴ γεγραμμένων». (Μ. Βασίλειος, P.G. 30, 680 A) Ὁ Ἁγ. Μᾶρκος ὁ Εὐγενικός μᾶς λέγει: «Ἄπαντες οἱ τῆς Ἐκκλησίας διδάσκαλοι, πᾶσαι αἱ Σύνοδοι, πᾶσαι αἱ θεῖαι Γραφαί, φεύγειν τοὺς ἑτερόφρονες παραινοῦσι καὶ τῆς αὐτῶν κοινωνίας διίστασθαι». (Ἁγ. Μᾶρκος Εὐγενικός, P.G. 160, 105C).

Ἀλλὰ πρῶτος ὁ Δομήτωρ τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός, μᾶς δίνει ἐντολὴ νὰ φεύγουμε μακριὰ ἀπὸ τέτοιους ψευδοποιμένες. «...Ἄλλοτρίῳ δὲ οὐ μὴ ἀκολουθήσουσιν, ἀλλὰ φεύξονται ἀπ' αὐτοῦ, ὅτι οὐκ οἶδασι τῶν ἄλλοτρίων τὴν φωνήν». (Ἰωάν. 1', 5). Διότι οἱ τοῦ Χριστοῦ ἀκόλουθοι καὶ μαθηταὶ δὲν ἀναγνωρίζουν τὴν διδασκαλίαν τῶν ψευδοποιμένων καὶ τῶν ψευδοδιδασκάλων ὡς τὴν ἀληθινὴν καὶ ἀγιοπατερικὴν, ἀλλὰ ὡς πλάνη καὶ διδαχὴ τοῦ σατανᾶ.

Ὁ Παῦλος, τὸ στόμα τοῦ Χριστοῦ, προφητικῶς μᾶς προῖδοποιεῖ: «Τὸ δὲ Πνεῦμα ῥητῶς λέγει ὅτι ἐν ὑστέροις καιροῖς ἀποστήσονται τινες τῆς πίστεως, προσέχοντες πνεύμασι πλάνοις καὶ διδασκαλίαις δαιμονίων». (Α' Τιμ. δ', 1).

«Τοῦτο δὲ γίνωσκε, ὅτι ἐν ἐσχάταις ἡμέραις ἐνστήσονται καιροὶ χαλεποί· ἔσονται γὰρ οἱ ἄνθρωποι φίλανθοι, φιλάργυροι, βλάσφημοι... ἔχοντες μὀρφωσιν εὐσεβείας, τὴν δὲ δύναμιν αὐτῆς ἠρνημένοι καὶ τούτους ἀποτρέπου» (Β' Τιμ. γ', 1,2,5).

Ὡς γνωστόν, ἡ παναίρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ κηρύσσεται ἐδῶ καὶ 115 χρόνια, ἀρχῆς γενομένης ἐπὶ Πατριάρχου Κων/πόλεως Ἰωακείμ τοῦ τρίτου, γνωστοῦ γιὰ τὴν μασονικὴν του ιδιότητα. Ἔχουν ἤδη γραφτεῖ πολλὰ γιὰ τὸ τί ἐστὶν Οἰκουμενισμὸς καὶ γιὰ τὶς αἰρέσεις ποὺ κηρύσσουν γυμνῇ τῇ κεφαλῇ ὁ Βαρθολομαῖος Ἀρχοντῶνης καὶ οἱ σὺν αὐτῷ (βλ. Ἰωάννης Ζηζιούλας), περὶ πρωτείου, περὶ προσώπου, περὶ Ἐκκλησίας καὶ Ἁγίας Τριάδος, περὶ σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ καὶ γιὰ ὅσα ἀντίχριστα, προδοτικὰ καὶ ἐντελῶς ἀλλότρια τῆς ἀποστολικῆς πίστεώς μας, ἔχουν ὑπογράψει οἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι στὶς συνεδρίες τοῦ λεγομένου Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, ἢ μᾶλλον αἰρέσεων. Αὐτὰ εἶναι ἤδη γνωστά.

Τὸ ζήτημα ποὺ ἀπασχολεῖ ὄλους μας, κυρίως μετὰ τὴν αἰρετικὴ ψευδοσύνοδο τοῦ Κολυμπαρίου τῆς Κρήτης, εἶναι πῶς ὁ πιστὸς λαὸς τοῦ Θεοῦ καὶ κυρίως ὁ κληρὸς πρέπει, ἢ μᾶλλον ἔπρεπε, νὰ εἶχε ἀντιδράσει στὸ δηλητήριο τῆς αἵρέσεως ποὺ, ἐδῶ καὶ καιρὸ, ἔχουν εἰσάγει οἱ ψευδοποιμένες στὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας καὶ κατ' ἐπέκτασιν, νὰ ἀποφευχθεῖ ὁ πνευματικὸς θάνατος ὁ ὁποῖος εἰσέρχεται διὰ μέσου αὐτῆς, κατὰ τοὺς Ἁγίους Πατέρες.

Ὁ τρόπος ἀντιμετωπίσεως τῆς αἵρέσεως στὴν διαχρονία τῆς Ἐκκλησιαστικῆς μας Ἱστορίας, κατὰ τὸ consensus patrum, εἶναι ἕνας καὶ μοναδικός. Νὰ διατηρήσουμε τὸ δόγμα ὅπως τὸ παραλάβαμε, ἄμωμο καὶ ἀμόλυντο, διακόπτοντας τὴν κοινωνία μὲ τοὺς αἰρετικούς, τὰ σάπια μέλη τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ οὐσιαστικὰ μόνοι τους ἀποκόβονται ἀπὸ τὴν ἄμπελο τὴν ἀληθινή, ἀναμένοντας μία Ὁρθόδοξη Σύνοδο ὅπου καὶ θὰ καταδικάσει τὴν αἵρεση καὶ ἰδιαίτερος αὐτοὺς ποὺ προΐστανται αὐτῆς καὶ ὄσους τοὺς ἀκολουθοῦν. Ὑπάρχουν πολλοὶ Κανόνες ποὺ ἀπαγορεύουν τὴν κοινωνία (συμπροσευχή) μὲ τοὺς αἰρετικούς, μερικοὶ ἐκ τῶν ὁποίων εἶναι οἱ : Ι', ΙΑ', ΜΕ', ΞΕ', ΟΑ' τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ὁ ΣΤ', Θ', ΛΒ', ΛΓ', ΛΔ' καὶ ΛΖ' τῆς ἐν Λαοδικείᾳ, ὁ Θ' τοῦ Τιμοθέου Ἀλεξανδρείας, ὁ Β' τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ, ὁ Α' τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὁ Β' τῆς ΣΤ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ ὁ Α' τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Διὰ τοῦ 15^{ου} Κανόνος τῆς ΑΒ' Συνόδου ἐπὶ Μεγάλου Φωτίου, ποὺ σημειωτέον πρῶτος ὁ Ἅγιος Σοφρόνιος Ἱεροσολύμων ἐξέδωσε 2 αἰῶνες πρὶν, κωδικοποιεῖται ἡ διαχρονικὴ παράδοση τῆς Ἐκκλησίας ἔναντι τῶν αἰρετικῶν Ἐπισκόπων πρὶν καταδικασθοῦν συνοδικῶς. Ὅρίζει νὰ διακόπτουμε τὴν Ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία, δηλ. τὸ «μνημόσυνο», μὲ αὐτοὺς ποὺ ἀθετοῦν τὴν πίστη, τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες καὶ τὶς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας. Ὅμως σήμερα, μερικοὶ ἄγευστοι τῆς πνευματικῆς ζωῆς, ἔχοντας τὴν μόρφωση τοῦ κόσμου καὶ οὐχὶ τοῦ Χριστοῦ, μὲ δικῆς τους δοκησιοφίειες τελεβαντικοῦ τύπου καὶ τῶν ἀκολουθῶν αὐτοῦ, διαστρέφουν τὸν Κανόνα καὶ κηρύσσουν πράγματα ἀδιανόητα γιὰ τοὺς Ὁρθοδόξους. Φυσικὰ, τὰ αὐτὰ πρεσβεύουν καὶ κάποιοι ὀνομαζόμενοι θεολόγοι, ἀλλὰ ἄς τοὺς ὑπενθυμίσουμε τὰ λόγια τοῦ Μεγάλου Γρηγορίου: «Εἰ θεολόγος εἶ προσεύξη ἀληθῶς καὶ εἰ ἀληθῶς προσεύξη, θεολόγος εἶ» καὶ πῶς ἡ Θεολογία δὲν σπουδάζεται σὲ κολλέγια παπικοῦ τύπου, μὲ μεταπτυχιακὰ σὲ Πανεπιστήμια προτεσταντῶν καὶ μὲ διδακτορικῆς διατριβῆς ἄγνωστες στὴν παράδοση τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ μὲ ἄσκηση, μὲ νηστεία, ἀγρυπνία, προσευχή, μὲ δάκρυα καὶ μελέτη, καθὼς καὶ κυρίως μὲ τὴν ὑποταγὴ καὶ ὑπακοή σὲ πνευματικὸς πατέρες μὲ ὀρθόδοξο φρόνημα.

Ὑποστηρίζεται λοιπὸν σήμερα ἀπὸ κάποιους, πῶς:

- Ὁ 15^{ος} Κανόνας δὲν εἶναι ὑποχρεωτικὸς ἀλλὰ δυνητικός, διότι δὲν ὑπάρχει ἐπιτίμιον εἰς τὸν Κανόνα.
- Αὐτοὶ ποὺ διακόπτουν τὴν κοινωνία μὲ τοὺς Ἐπισκόπους δημιουργοῦν σχίσμα στὴν Ἐκκλησία,
- Ὅτι πρέπει νὰ γίνεται ἄχρι καιροῦ καὶ εἰς ἔνδειξιν διαμαρτυρίας.

- Δέν πρέπει νά ἀποκοβόμαστε ἀπό τήν Ἐκκλησία, ὑπονοώντας πῶς ὁ Ἐπίσκοπος εἶναι ἡ Ἐκκλησία, γιατί ἀποκοβόμενοι ἀπό αὐτὸν βγαίνουμε ἐκτὸς σωτηρίας.
- Πρέπει νά περιμένουμε Σύνοδο νά καταδικάσει τοὺς αἰρετίζοντες καὶ ἔπειτα νά διακόψουμε τήν κοινωνία μαζί τους.
- Πρέπει νά ἀγωνιζόμαστε ἐντὸς Ἐκκλησίας.
- Ὅτιδήποτε πράξουμε, πρέπει νά γίνει κατόπιν συμβουλῶν ἀγίων καὶ φωτισμένων Γερόντων.
- Εἶναι προτιμότερον νά πλανώμεθα ἐντὸς Ἐκκλησίας, παρὰ νά ἀληθεύουμε ἐκτὸς Αὐτῆς.
- Μόνον ὅταν προχωρήσουν στὸ κοινὸ ποτήριον (κόκκινη γραμμὴ) θά διακόψουμε τήν κοινωνία.
- Μποροῦμε νά ἐκκλησιαζόμαστε στοὺς αἰρετικούς οἰκουμενιστές, λόγω τοῦ ὅτι δέν ἔχουν κριθεῖ καὶ καθαιρεθεῖ ἀπὸ Σύνοδο καὶ διότι τὰ μυστήρια ποὺ τελοῦνται εἶναι ἔγκυρα.

Ὅλες αὐτὲς οἱ δοκησιοφίες θά ἀποδομηθοῦν ἀναλύοντας τὸν Κανόνα, σύμφωνα μὲ τὸ τι εἶπαν οἱ Ἅγιοι Πατέρες καὶ πῶς ἐφάρμοσαν αὐτὸν ἐν τῇ πράξει, στὴν διαχρονία τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐν πρώτοις, ὁ Κανόνας ἀπαρτίζεται ἀπὸ δύο μέρη, τὰ ὁποῖα ὅμως εἶναι ἀλληλένδετα συνδεδεμένα μεταξὺ τους. Τὸ πρῶτο, σὲ συνέχεια τοῦ 13^{ου} καὶ τοῦ 14^{ου} Κανόνα, ἀναφέρει ὅτι δέν συγχωρεῖται «νὰ μὴν ἀναφέρει τὸ ὄνομα αὐτοῦ, τοῦ Ἐπισκόπου δηλαδή, κατὰ τὸ ὠρισμένον καὶ τεταγμένον, ἐν τῇ Θείᾳ Μυσταγωγίᾳ, ἀλλὰ πρὸ ἐμφανείας συνοδικῆς τελείας αὐτοῦ κατακρίσεως», ὅταν ὁ λόγος τῆς διακοπῆς γίνεται «περὶ τῶν προφάσει τινῶν ἐγκλημάτων», δηλαδή, ὅπως ἀναλύει ὁ Ἅγ. Νικόδημος, περὶ πορνείας, ἱεροσυλίας καὶ ἄλλα **μὴ δογματικὰ θέματα**. Διότι τότε ὄντως οἱ τοιοῦτοι ποιοῦν σχίσμα καὶ «τὴν ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας διασποῦν».

Ὁ 13^{ος}, ὁ 14^{ος} καὶ ἡ ἀρχὴ τοῦ 15^{ου} Κανόνος τῆς ΑΒ' Συνόδου εἶναι μία σημαντικὴ μαρτυρία τοῦ τρόπου ἀντιμετωπίσεως τῶν αἰρετικῶν ποιμένων, καθότι ἡ διακοπὴ μνημοσύνου ἦταν τότε σὲ συνεχῆ χρῆση καὶ ἐφαρμογὴ ἀπὸ τοὺς πιστοὺς, ὡς ὁ μόνος δρόμος ἀποφυγῆς τοῦ μολυσμοῦ τῆς αἰρέσεως. Εἰθισται, **ἅμα τῇ κηρύξει αἰρέσεως καὶ ἡ διακοπὴ κοινωνίας**. Οἱ πιστοὶ ἔφθαναν σὲ σημεῖο νά διακόπτουν τήν κοινωνία, μόνον καὶ μὲ τὴν ὑπόψια ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος εἶχε αἰρετικὰ φρονήματα! Τέτοια ἀκρίβεια εἶχαν τότε οἱ Πατέρες καὶ ὁ λαός. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸν καὶ ἐπειδὴ οἱ πιστοί, γιὰ ψύλλου πήδημα ὅπως θά λέγαμε σήμερα, διέκοπταν τήν κοινωνία μὲ τοὺς Ἐπισκόπους τους, ἀπηγορεύθη αὐστηρῶς εἰς τὸ χριστεπώνυμο πλήρωμα, μέσω αὐτῶν τῶν Κανόνων, ἡ διακοπὴ κοινωνίας γιὰ λόγους μὴ δογματικούς. Γι' αὐτὸν τὸν λόγο ἐπίσης, στὸ δεύτερο μέρος τοῦ 15^{ου} Κανόνος ἀναφέρεται ὅτι, πρέπει ὁ Ἐπίσκοπος δημοσίᾳ καὶ γυμνῇ τῇ κεφαλῇ (ἀπροκάλυπτα) νά κηρύσσει αἴρεση ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας, ἐπίσημα δηλαδή, γιὰ νά ἐνεργοποιηθῇ ἡ διακοπὴ τῆς κοινωνίας. Καταλαβαίνουμε λοιπὸν ἀπὸ

τὴν Ἱστορία, πὼς ὁ ἐνδεδειγμένος τρόπος ἀντιμετώπισεως καὶ θεραπείας τῆς αἵρέσεως, ἦταν ἡ διακοπή κοινωνίας μὲ αὐτοὺς ποὺ τὴν ἐκήρυσσαν.

Τὸ δευτέρον μέρος τοῦ 15^{ου} Κανόνος, τὸ ὁποῖο καὶ θὰ ἀναλύσουμε, ἀναφέρει τὰ ἑξῆς: *Οἱ γὰρ δι' αἵρεσίν τινα, παρὰ τῶν ἁγίων Συνόδων ἢ Πατέρων κατεγνωσμένην, τῆς πρὸς τὸν πρόεδρον κοινωνίας ἑαυτοὺς διαστέλλοντες, ἐκείνου δηλονότι τὴν αἵρεσιν δημοσίᾳ κηρύττοντος καὶ γυμνῇ τῇ κεφαλῇ ἐπ' Ἐκκλησίας διδάσκοντος, οἱ τοιοῦτοι οὐ μόνον τῇ κανονικῇ ἐπιτιμῇσι οὐχ ὑπόκεινται, πρὸ συνοδικῆς διαγνώσεως ἑαυτοὺς τῆς πρὸς τὸν καλούμενον Ἐπίσκοπον κοινωνίας ἀποτεριχίζοντες, ἀλλὰ καὶ τῆς πρεπούσης τιμῆς τοῖς ὀρθοδόξοις ἀξιοθῆσονται. Οὐ γὰρ Ἐπισκόπων, ἀλλὰ ψευδεπισκόπων καὶ ψευδοδιδασκάλων κατέγνωσαν καὶ οὐ σχίσματι τὴν ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας κατέτεμον, ἀλλὰ σχισμάτων καὶ μερισμῶν τὴν Ἐκκλησίαν ἐσπούδασαν ρύσασθαι».*

Ἡ αἵρεση γιὰ τὴν ὁποία, **ὑποχρεωτικῶς**, ἐπιβάλλει ὁ παρῶν Κανὼν τὴν ἀποτερίχιση ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπο ποὺ τὴν κηρύττει πρὸ συνοδικῆς κρίσεως, πρέπει νὰ εἶναι «κατεγνωσμένη», δηλαδή νὰ εἶναι μία γνωστὴ αἵρεση τὴν ὁποία ἔχει καταδικάσει κάποια ἐγκεκριμένη Σύνοδος, ἢ κάποιοι Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι, τὸ κῦρος τῶν ἐγκεκριμένων Συνόδων καὶ τῶν Ἁγ. Πατέρων ὑπέρεκειται τοῦ κύρους οἰουδήποτε Ἐπισκόπου, Μητροπολίτου, Πατριάρχου ἢ καὶ ὀλοκλήρου ἐνδημούσης Συνόδου καὶ ὅτι ἡ Παράδοσις διασώζεται καὶ συνεχίζεται μὲ τὴν συμπόρευση καὶ συνταύτιση μὲ τοὺς Ἁγίους καὶ ὅτι οὐδεὶς ἔχει δικαίωμα νὰ ἀναιρέσει, ἢ ἀλλοιώσει ὅσα οἱ Πατέρες ἐθέσπισαν.

Σὲ καμία περίπτωση ὅμως, δὲν σημαίνει ὅτι γιὰ μία «μὴ κατεγνωσμένη» αἵρεση, ὀφείλουμε ὑπακοὴ εἰς τοὺς Ἐπισκόπους καὶ τοὺς φορεῖς τῆς αἵρέσεως, πρὸ συνοδικῆς κρίσεως. Ὁ **ὀρισμὸς** τῆς κατεγνωσμένης αἵρέσεως δίνεται σὲ κάθε διδασκαλία ἢ ὁποία ἀντιστρατεύεται τὴν Ἁγ. Γραφή, ἢ ἀκυρώνει κάποια ἐντολὴ καὶ διδασκαλία τῆς, ἢ εἶναι ἀντίθετη μὲ τὰ παραδεδομένα ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων, ἢ μὲ τὴν Σύνοδον, τὰ δόγματα καὶ τοὺς Ἁγίους Πατέρες, ὅποτε καὶ πρέπει νὰ ἀποτεριχίζομαστε ἄμεσα ἀπὸ τοὺς φορεῖς τῆς. Ἐπὶ παραδείγματι, ἂν κάποιος Ἐπίσκοπος διδάσκει, δημοσίως ἐπ' Ἐκκλησίας, ὅτι ὅλες οἱ θρησκείες εἶναι ὁδοὶ σωτηρίας, ὅπως ὁ Βαρθολομαῖος Ἀρχοντῶνης, καταργώντας τὰ λόγια τοῦ Κυρίου μας ποὺ εἶπε «Ἐγὼ εἰμι ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ», ἢ ἂν διδάσκει πὼς τὸ ἀνίερο, κατὰ τὸν Ἅγιο Ἰωάννη τὸν Δαμασκηνό, κοράνιον εἶναι ἱερὸ καὶ ἰσότιμο μὲ τὸ Εὐαγγέλιον, πρέπει οἱ Ὀρθόδοξοι νὰ ἀποτεριχίζονται ἀμέσως ἀπὸ αὐτόν. Σύμφωνα μὲ τὸν ὅσιο Θεόδωρο τὸν Στουδίτη, ἢ δημοσίᾳ καὶ συνοδικῇ ἀθέτησι μίας εὐαγγελικῆς ἐντολῆς σημαίνει τὴν δημοσίᾳ καὶ συνοδικῇ ἀθέτησι ὅλου τοῦ Εὐαγγελικοῦ Νόμου, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον διδάσκει σαφῶς καὶ ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν Ἁγ. Γραφή (Ἰακ. 2,10 – Λουκ. 16,17).

Ἀλλὰ τί λέγομεν πρὸ συνοδικῆς καταδίκης; Ὅταν ἡ Συνοδικὴ Διαγνώμη εἶναι ἀθωωτικὴ τοῦ δράστου καὶ οἱ, ἀθώωσαντες τὸν ἔνοχον, Συνοδικοὶ διαστρέφουν τὴν ἀλήθεια τῆς ἀμωμήτου πίστεώς μας, τότε εἶναι ὑποχρέωσή μας νὰ μὴ δεχθοῦμε νὰ ὑπακούσουμε τέτοιες ἀποφάσεις καὶ νὰ ἀντιδράσουμε δυναμικὰ ἐναντίον αὐτῶν. Γι' αὐτὸν τὸν λόγο, οἱ Ὀρθόδοξοι ἀνὰ τοὺς αἰῶνας δὲν ὑπάκουσαν στὶς αἵρετικὰς Συνόδους ποὺ κατοχύρωναν τὴν αἵρεση καὶ ἀθώωναν τοὺς αἵρετικούς. Διὰ τοῦ λόγου τὸ ἀληθές, παραθέτουμε μερικὰς ἐξ' αὐτῶν: Σύνοδος τῆς Ἐφέσου, τὸ 449, εἰς τὴν ὁποίαν παρέστησαν καὶ δύο Πατριάρχες, ὁ Διόσκορος Ἀλεξανδρείας καὶ Ἰουβενάλιος

Ιεροσολύμων, ἡ ὁποία συνεκλήθη καὶ ὡς Οἰκουμενικὴ ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος. Ἡ 4^η Οἰκουμενικὴ παρέδωσε αὐτὴν στὸ ἀνάθεμα. Ἡ διαβόητη Σύνοδος τῆς Φερράρας-Φλωρεντίας, οἱ Σύνοδοι Τύρου, Ἀρμίνου, Σελευκείας καὶ οἱ ἐπὶ εἰκονομαχίας συγκροτηθεῖσες. Μὲ τὸ αὐτὸ φρόνημα, θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχαν ἀποδεχθεῖ οἱ Ὁρθόδοξοι καὶ τὴν Ἐγκύκλιον τοῦ αὐτοκράτορος Βασιλίσκου, ὅπου ὑπέγραψαν 500 Ἐπίσκοποι, ἀνάμεσα σὲ αὐτοὺς καὶ οἱ Πατριάρχες Τιμόθεος, Αἴλουρος Ἀλεξανδρείας, Πέτρος Μογγός Ἀντιοχείας, Ἰουβενάλιος Ἱεροσολύμων, καθὼς καὶ τὴν Ἐκθεση τοῦ Αὐτοκράτορος Ἡρακλείου πὺν εἰσήγαγε τὸν μονοθελητισμό, ἐν ἔτει 638, ὅπου εἶχαν ὑπογράψει πλῆθος Ἐπισκόπων, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ οἱ Πατριάρχες Σέργιος Κων/πόλεως, Κῦρος Ἀλεξανδρείας, Μακεδόνιος Ἀντιοχείας, Σέργιος Ἱεροσολύμων καὶ ὁ Πάπας Ρώμης Ὀνώριος. Σὲ ὅλους αὐτούς, ἀντιστάθηκαν δύο Μοναχοί. Ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητὴς καὶ ὁ Ἅγιος Σοφρόνιος, ὁ μετέπειτα Πατριάρχης Ἱεροσολύμων. Οὕτως ἐχόντων, λοιπὸν, τῶν πραγμάτων καὶ ὑπὸ τὴν προϋπόθεση ὅτι ὁ παρὼν Κανόνας κατὰ τὸ δευτέρου του τμήμα εἶναι καθαρὰ δογματικὸς, δὲν θὰ ἔπρεπε κἄν νὰ ἐμφιλοχωρήσει μέσα μας ἡ σκέψη ὅτι δύναται ὁ ἐν λόγῳ ἱερός Κανόνας νὰ μὴν εἶναι ὑποχρεωτικὸς γιὰ ὅλους τοὺς Ὁρθοδόξους. Καὶ τοῦτο διότι, ὁ Κανόνας αὐτὸς ὑπερασπίζεται τὴν πίστη μὲ τὴν διακοπὴ τῆς μνημονεύσεως καὶ νομίζω πὼς κανεὶς δὲν ἔχει ἀντίρρηση, ὅτι ἡ ὑπεράσπιση τῆς πίστεως εἶναι σὲ ὅλους τοὺς Ὁρθοδόξους ὑποχρεωτικὴ καὶ ὄχι δυναμικὴ.

Κάποιοι ὑποστηρίζουν πὼς ἐπειδὴ ὁ ἱερός Κανόνας δὲν ὁμιλεῖ γιὰ κατεγνωσμένο αἰρετικὸ, ἀλλὰ γιὰ «κατεγνωσμένη αἵρεση», δὲν πρέπει νὰ **διακόπτουμε τὴν κοινωνία μὲ τὸν Ἐπίσκοπο πὺν δὲν ἔχει καταδικασθεῖ ἐπίσημα ἀπὸ Σύνοδο**. Ὁ Ἐπίσκοπος πὺν ἀρχίζει νὰ κηρύττει μίαν κατεγνωσμένην αἵρεση καὶ πὺν δὲν ἔχει χαρακτηρησθεῖ ὡς αἰρετικὸς, **καθίσταται φορέας αὐτῆς**, ἔστω καὶ ἂν ὁ ἴδιος δὲν ἔχει καταδικασθεῖ ἀπὸ κάποια Σύνοδο. Αὐτὴ εἶναι καὶ ἡ ἔννοια τῆς ἀποτεριχίσεως, ὡς ἀπομάκρυνση ἀπὸ κάτι ἐπιβλαβὲς καὶ ἀλλότριον πρὸς τὴν ὑγιή πίστη τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὄχι ὡς μίαν ἔνδειξη **διαμαρτυρίας ἄχρι καιροῦ**, ὅπως μερικοὶ ἀθεολόγητα ὑποστηρίζουν, ἀλλὰ ἐπισπεύσεως μίας Ὁρθοδόξου Συνόδου, γιὰ τὴν καταδικὴν τοῦ αἰρετικοῦ. Γι' αὐτὸν τὸν λόγον καὶ ὁ παρὼν Κανόνας ὀνομάζει αὐτοὺς τοὺς Ἐπισκόπους «**ψευδεπισκόπους καὶ ψευδοδιδασκάλους**».

Στις ἡμέρες μας, λόγῳ διαστροφῆς τῶν ἐννοιῶν, θεωρεῖται αἰρετικὸς ὄχι ὁ φορέας μιᾶς αἱρέσεως, ἀλλὰ ὁ καταδικασμένος ἀπὸ τὸ ἀρμόδιον ἐκκλησιαστικὸ ὄργανον. Αὐτὸ ὅμως εἶναι ἐξόφθαλμον λανθασμένο, σύμφωνα μὲ τὸν ὑπὸ ἐξέταση Κανόνα, διότι τότε: α) δὲν ὑπῆρχε οὐδεμία ἀνάγκη νὰ γραφῆ τὸ **πρὸ συνοδικῆς διαγνώσεως**, ἀναφορὰ δηλαδὴ σὲ Ἐπίσκοπον πὺν κηρύττει αἵρεση, ἀλλὰ δὲν ἔχει καταδικασθεῖ ἀκόμα ἀπὸ Σύνοδο, β) οὐδεὶς ὀρθόδοξος κοινωνοῦσε μὲ καταδικασμένο αἰρετικὸ καὶ, γ) δὲν ἀξίζει καμιά ἰδιαίτερη τιμὴ σὲ κάποιον πὺν ἀποφεύγει τὸν αἰρετικὸν, ἀφοῦ αὐτὸ εἶναι στοιχειῶδες καθῆκον του. Γιὰ αὐτὸν τὸν λόγον ὁ ἱερός Κανόνας τὸν ὀνομάζει «**καλούμενον Ἐπίσκοπον**», αὐτὸν δηλαδὴ πὺν φέρει τὸ ὄνομα τοῦ Ἐπισκόπου, ἡ χειροτονία του εἶναι ἔγκυρη, ἀλλὰ στὴν πραγματικότητα ὅμως εἶναι, ὅπως ξεκάθαρα τὸν ἀποκαλεῖ στὴν συνέχεια, «**ψευδεπίσκοπος καὶ ψευδοδιδάσκαλος**», λόγῳ τῶν φρονημάτων του.

Ὡς ἐκ τούτου, ἡ καταδικὴ τοῦ αἰρετικοῦ κατεγνωσμένης αἱρέσεως, ἀπὸ τὸ ἀρμόδιον ἐκκλησιαστικὸ ὄργανον, δὲν ἔχει τὴν ἔννοια τῆς ἀπομακρύνσεως ἀπὸ αὐτόν,

ἀλλὰ τὴν ἀπελευθέρωση τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὴν θανατηφόρο ἀσθένεια τῆς αἰρέσεως καὶ τὴν προστασία τῶν Ὁρθοδόξων ἀπὸ αὐτὴν.

Ἡ δευτέρη προϋπόθεση ἀποτελιχίσεως ἀπὸ Ἐπίσκοπο, εἶναι νὰ κηρύττει αἵρεση «**δημοσία καὶ γυμνῇ τῇ κεφαλῇ ἐπ' Ἐκκλησίας**». Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ διδασκαλία αὐτὴ ἀποτελεῖ πίστη τοῦ Ἐπισκόπου καὶ δὲν εἶναι κάτι ποὺ ἀναφέρθηκε προχείρως, ἢ ἐκ παραδρομῆς, ἢ ἀπετέλεσε μία λεκτικὴ παρατυπία. Οἱ πιστοὶ λοιπὸν ἀποτελιχίζονται ἀπὸ ἓναν δεδηλωμένο αἰρετικὸ, ὁ ὁποῖος προσπαθεῖ τὴν αἵρεση νὰ τὴν διαδώσει χρησιμοποιώντας τὸ ἀξίωμα του καὶ νὰ τὴν καταστήσει γραμμὴ τῆς Ἐκκλησίας. Ὡς ψευδεπίσκοπος δὲ καὶ ψευδοδιδάσκαλος, ἐργάζεται στὸν ἀμπελῶνα τοῦ Κυρίου γιὰ νὰ διαφθεῖρει καὶ ἀποκόψει, διὰ τῆς αἰρέσεως, τὰ κλήματα ἀπὸ τὴν ἀμπελο καὶ γιὰ νὰ διασκορπίσει τὰ πρόβατα ἀπὸ τὸν ἀρχιποίμενα Χριστό.

Τὸ «**δημοσία καὶ γυμνῇ τῇ κεφαλῇ ἐπ' Ἐκκλησίας**» δὲν ἔχει ἀσφαλῶς τὴν ἔννοια, μόνο εἰς τὴν διὰ λόγων κηρυττομένη αἵρεση, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν δι' ἔργων. Δηλαδή, ἂν σήμερα, γιὰ παράδειγμα, ὁ Πατριάρχης συλλειτουργεῖ καὶ συμπροσεύχεται μὲ τὸν Πάπα καὶ αὐτό, διὰ τῶν Μ.Μ.Ε. καθίσταται γνωστὸ καὶ εἰς τὸν τελευταῖο Ὁρθόδοξο, αὐτὸ ἐντάσσεται εἰς τὴν «**δημοσία καὶ γυμνῇ τῇ κεφαλῇ ἐπ' Ἐκκλησίας**» κηρυττομένη αἵρεση, ἐπειδὴ ἡ ὄρασις εἶναι πιστοτέρα τῆς ἀκοῆς καὶ τὰ ἔργα ἀξιοπιστότερα τῶν λόγων. Ἐπίσης, τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ ἂν ὁ Ἐπίσκοπος κηρύττει κάποια αἵρεση, ἢ ὁποία καταγράφεται σὲ βιβλίον γραμμῆ ἀπὸ αὐτόν. (Βλέπε Ἰωάννη Ζηζιούλα)

Σκοπὸς τῆς ἀποτελιχίσεως τῶν πιστῶν, ἀπὸ τὸν αἰρετικὸ Ἐπίσκοπο, εἶναι νὰ παραμείνουν ἐνσωματωμένοι εἰς τὴν Ἐκκλησία, ἐν τῇ ἀληθινῇ πίστι καὶ ὄχι, ὅπως λένε μερικοί, ὅτι μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο ἀποκόβονται ἀπὸ αὐτὴν. **Διότι σύμφωνα μὲ τοὺς Ἁγίους Πατέρες**, δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος ἀπομακρύνσεως ἀπὸ τὸν αἰρετικὸ Ἐπίσκοπο καὶ τὴν αἵρεση. Διὰ τῆς διακοπῆς τῆς μνημονεύσεως, σταματᾷ συγχρόνως κάθε ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία καὶ ἐπικοινωνία μὲ τὸν Ἐπίσκοπο, ἐφ' ὅσον ὀνομάζεται «**καλούμενος**», δηλαδή κατ' ὄνομα καὶ ὄχι κατ' οὐσίαν καὶ δὲν ἀναγνωρίζεται πλέον ὡς Ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ ἔκφραση «**οἱ τοιοῦτοι (οἱ ἀποτελιχισθέντες) οὐ μόνον τῇ κανονικῇ ἐπιτιμίσει οὐχ ὑπόκεινται**», ἐννοεῖ τὰ ἐπιτίμια ποὺ ἔχουν ὀρίσει οἱ ἱεροὶ Κανόνες γι' αὐτοὺς ποὺ κάνουν παρασυναγωγή, φατρία, ἢ καὶ σχίσμα. Ὅταν, στὴ συνέχεια, λέγει «**τῆς πρεπούσης τιμῆς τοῖς ὀρθοδόξοις ἀξιοθήσονται**», ἐννοεῖ ὅτι, οἱ ἀποτελιχισθέντες εἶναι ἄξιοι τιμῆς καὶ ἐπαίνου, λόγῳ τοῦ ὅτι ἐβοήθησαν τὴν Ἐκκλησία νὰ μὴν παρεκκλίνει ὡς πρὸς τὴν πίστη καὶ στὴν οὐσία ἀπέτρεψαν τὰ σχίσματα καὶ τοὺς μερισμούς.

Ὁ Ἅγ. Νικόδημος, στὸ σημεῖο αὐτό, ἐρμηνεύει ὡς ἐξῆς: «**ἀλλὰ καὶ τιμῆς τῆς πρεπούσης, ὡς ὀρθόδοξοι, εἶναι ἄξιοι**». Τὸ «**ὡς ὀρθόδοξοι**» σημαίνει ὅτι, εἰς τὴν ὑπάρχουσα καὶ κηρυττομένη αἵρεση, οἱ ἀποτελιχισθέντες ἐτήρησαν ὀρθόδοξον **στάσιν**, ἀπομακρυνόμενοι ἀπὸ τὸν αἰρετικὸ Ἐπίσκοπο. Ἐδῶ βεβαίως ἐννοεῖται ὅτι οἱ ὑπόλοιποι μὴ ἀποτελιχισθέντες, ποὺ δὲν ἐτήρησαν ὀρθόδοξη στάση, δὲν ἐβοήθησαν τὴν Ἐκκλησία νὰ ὀρθοδοξήσῃ, ἀλλὰ μὲ τὴν δειλία τους ἔδωσαν χῶρο στὴν αἵρεση νὰ ἐδραιωθεῖ, ἀφοῦ συνέπλευσαν μὲ αὐτὴν. Ἐφ' ὅσον λοιπὸν, οἱ μὲν ἀξιῶνονται τιμῆς καὶ ἐπαίνου, ἐξυπακούεται ὅτι οἱ ἐκ τοῦ ἀντιθέτου ὑποκύψαντες καὶ συμβιβασθέντες, εἶναι ἄξιοι κατηγορίας καὶ τιμωρίας. Αὐτὸ τὸ βλέπουμε καὶ στὴν ἐρώτηση ὅπου ἔθεσε

ὁ Ἐπίσκοπος Ρουφινιανός στὸν Μέγα Ἀθανάσιο, γιὰ τὸ τί μέλλει γενέσθαι μὲ τοὺς ἱερεῖς, ὅπου εἶχαν κοινωνία μὲ τοὺς αἰρετικούς.

Ἡ τιμὴ ποὺ ἀποδίδει ἡ ἴδια ἡ Ἐκκλησία στοὺς ἀποτειχισθέντες πρὸ συνοδικῆς κρίσεως, ἀπὸ τοὺς «δημοσίᾳ καὶ γυμνῇ τῇ κεφαλῇ κηρύττοντας αἵρεσιν» Ἐπισκόπους, εἶναι ἡ κατάταξη αὐτῶν μὲ τοὺς Ἁγίους καὶ Ὁμολογητὲς τῆς πίστεως, ἐφ' ὅσον μετὰ τὴν ἀποτείχιση καὶ δι' αὐτῆς, τὴν μὴ ἀναγνώριση τοῦ αἰρετικοῦ Ἐπισκόπου, ἀκολουθεῖ συνήθως ὁ διωγμὸς καὶ τὸ μαρτύριο, συνεργούσης πρὸς τοῦτο καὶ τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας. Ὡς ἀγιοπατερικὸ ἱστορικὸ παράδειγμα, θὰ ἀναφερθοῦμε στὴν περίοδο τὴν πρὸ τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Ὁ Δοσιθέος Ἱεροσολύμων μᾶς περιγράφει λακωνικὰ ἓνα συγκλονιστικὸ γεγονὸς σχετικὰ μὲ τὸν πρῶτο εἰκονομάχο Πατριάρχη Ἀναστάσιο (730-754). Λέγει, ἐπὶ λέξει, τὰ ἐξῆς: *«Ἐξέβαλε τοῦ θρόνου αὐτοῦ τὸν Γερμανὸν Πατριάρχην ὁ Κόνων (Λέων ὁ Γ' ὁ Ἰσαυρὸς 717-741), ὁ τοῦ Ἀντιχρίστου πρόδρομος, ὡς ἐκάλει αὐτὸν ὁ ἅγιος οὗτος Πατριάρχης, τῷ δεκάτῳ τρίτῳ ἔτει αὐτοῦ καὶ ἔβαλεν ἀντ' ἐκείνου τὸν Σύγγελλον Ἀναστάσιον, τὸν νέον προδότην Ἰούδαν, τὸν συμφωνήσαντα τῷ Κόνωνι καὶ ἐπιβουλεύσαντα τῷ γέροντι αὐτοῦ. Ἄλλ' αἱ σεμναὶ καὶ τίμαι γυναῖκες τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὧν προεξῆρχεν ἡ ἁγία Θεοδοσία ἑορταζομένη Μαΐου εἰκοστῇ ἐνάτῃ, ὥρμησαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως καὶ τοῖς λίθοις καὶ τοῖς ξύλοις ὑβρίζουσαι καὶ μισθωτὸν ἀποκαλοῦσαι καὶ λύκον καὶ προδότην Ἰούδαν, ἐδίωξαν. Ὅθεν ἐκεῖνος ἀπῆλθε πρὸς τὸν βασιλέα καὶ προσεκλαύθη καὶ παρεκίνει αὐτὸν ἐκδικῆσαι αὐτόν. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν χαλκῆν πόρταν, ὅπου ἦν ἡ Θεανδρική ἐκείνη καὶ δεσποτικὴ εἰκὼν τοῦ Χριστοῦ, ἦν ἐκεῖ ἔβαλεν ὁ μέγας Κωνσταντῖνος, βαλόντος τὴν σκάλαν τοῦ βασιλικοῦ ὑπηρέτου ἵνα αὐτὴν ἐκεῖθεν ἐκβάλῃ, αἱ Κωνσταντινοπολίτιδες ἐκβαλοῦσαι αὐτήν, ὡς ἐξῆρχεν ἡ ἁγία Θεοδώρα καὶ κρημνίσασαι αὐτόν, ἔλαβον ἀντὶ μισθοῦ αὐτῶν τὸν ἴδιον θάνατον. Διήρηκε δὲ ἐκεῖ ἡ Θεανδρική αὕτη εἰκὼν, κατὰ τὸν Κωδινόν, ἔτη τετρακόσια δέκα πέντε»* (Δοσιθέου Ἱεροσ. Δωδεκάβιβλος, τόμ. ΣΤ', κεφ. ΙΘ', παράγρ. Η', σελ. 440, ἐκδ. Ρηγόπουλου 1982).

Ὁ Πατριάρχης Ἀναστάσιος, ὁ ὁποῖος ἦταν φορέας αἰρέσεως μὴ κατεγνωσμένης, πρὶν κατακριθεῖ ὁ ἴδιος ἀπὸ ἀρμόδιο ἐκκλησιαστικὸ ὄργανο, ἐκβάλλεται διὰ ξύλων καὶ λίθων ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία ὑπὸ ἁγίων γυναικῶν, οἱ ὁποῖες τελικὰ μὲ τὴν βοήθεια τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας θανατώνονται. Φυσικὰ εἶναι βέβαιον ὅτι σήμερα, ἂν κάποιος τολμοῦσαν νὰ ἐνεργήσουν τοιοῦτοτρόπως σὲ μία κατεγνωσμένη αἵρεση, θὰ ἐθεωροῦντο ἀπὸ τοὺς Οἰκουμενιστὲς καὶ μὴ, ὡς ἀδιάκριτοι, ἀντάρτες, φανατικοί, ἐκτὸς Ἐκκλησίας καὶ κατεχόμενοι ὑπὸ ἐωσφορικοῦ καὶ δαιμονικοῦ πνεύματος. Ἀντιθέτως δέ, αὐτοὶ ποὺ θὰ ἀνέμεναν τὴν Σύνοδο (π.χ. τῆς Ἱερείας) γιὰ νὰ ἀποφασίσαι ἐπὶ τοῦ θέματος, θὰ ἐμνημόνευαν τοὺς ἀντιχρίστους, ὅπως ἔκαμαν ὁ Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος καὶ κάνουν σήμερα οἱ ὀπαδοὶ τῆς ἀντιπατερικῆς θεωρίας του, θὰ ἐθεωροῦντο συνετοί, ὑπάκουοι, διακριτικοὶ καὶ ἐντὸς τῆς Ἐπισκοποκεντρικῆς Ἐκκλησίας.

Στὴν περίοδο τῆς Εἰκονομαχίας ἔχουμε τοὺς Ἁγίους καὶ Ὁμολογητὲς Θεόφιλον, ὁ ὁποῖος ἦταν αὐτόκλητος Μάρτυς καὶ Ὁμολογητὴς καὶ ἑορτάζει τὴν 2αν Ὀκτωβρίου, τὸν Θεόφιλον καὶ Λογγῖνον τὸν Στυλίτην, ἡ μνήμη τῶν ὁποίων εἶναι τὴν 10^{ην} Ὀκτωβρίου, τὸν Ἅγιο Ὑπάτιο Ἐπίσκοπο καὶ Ἀνδρέα τὸν Πρεσβύτερο, ποὺ ἑορτάζονται τὴν 20^{ην} Σεπτεμβρίου, Γεώργιον τὸν Λιμνιώτη, ποὺ ἑορτάζει τὴν 24^{ην} Αὐγούστου, Γεώργιον Ἐπίσκοπον Πισιδίας, ποὺ ἑορτάζει τὴν 19^{ην} Ἀπριλίου,

Βασίλειον καὶ Προκόπιον τοὺς Ὁμολογητές, πού ἐορτάζουν τὴν 27^{ην} καὶ 28^{ην} Φεβρουαρίου, Ἀνδρέαν τὸν Ὁμολογητὴ τὸν ἐν τῇ κρίσει, πού ἐορτάζει τὴν 17^{ην} Ὀκτωβρίου καὶ πολλοὺς ἄλλους.

Στὸν βίο τοῦ Ἁγίου Στεφάνου τοῦ νέου ἀναφέρεται, πέραν τῶν μαρτυρικῶν του ἀγώνων, ὅτι ὅταν ἐτελείωσεν ἡ Σύνοδος τῆς Ἱερείας τὸ 754 ἔστειλε ὁ Αὐτοκράτωρ Κων/νος ὁ Κοπρώνυμος τὶς ἀποφάσεις τῆς μὲ τὸν Πατρίκιον Κάλλιστον νὰ τὶς ὑπογράψῃ καὶ ὁ ὅσιος, ἐπειδὴ ἦτο περιβόητος καὶ εἰς ὅλους αἰδέσιμος. Αὐτὸς ἀρνήθηκε νὰ ὑπογράψῃ ἀποκαλώντας **αἰρετικὴν** τὴν Σύνοδο, δὲν ἐδέχθη δὲ καὶ τὰ τρόφιμα πού τοῦ ἀπέστειλε ὁ Αὐτοκράτωρ λέγοντας ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γλυκανθῇ ὁ λάρυγξ των, ἀπὸ αἰρετικῶν βρωμάτων (Μέγας Συναξαριστῆς τόμος ΙΑ' σελ. 699). Ἐδῶ, ὅπως βλέπουμε, ἔχουμε τὸ γεγονὸς ὅτι Σύνοδος 348 Ἐπισκόπων, οἱ ὁποῖοι ἐπεκύρωσαν τὴν αἵρεση, ἀθετεῖται ἀπὸ ἓναν Ἅγιο ἀσκητή. Δηλαδή, ὁ ὅσιος Στέφανος δὲν ἀποτειχίσθηκε ἀπλῶς ἀπὸ ἓναν Ἐπίσκοπο ἢ Πατριάρχη, ἀλλὰ ἀπὸ μία ὀλόκληρη πολυάνθρωπη Σύνοδο καὶ μάλιστα, γιὰ μία αἵρεση μὴ κατεγνωσμένη.

Θὰ ἀναφέρουμε **μόνο** δύο παραδείγματα ἀπὸ τὴν, μετὰ τὴν Σύνοδο, περίοδο γιὰ νὰ καταδείξουμε τὸ ὑποχρεωτικὸ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἐν λόγῳ Κανόνα.

Τὸ πρῶτο παράδειγμα εἶναι ἀπὸ τὸ σχίσμα τοῦ 1054 μὲ τοὺς Λατίνους. Ὁ Πάπας Ρώμης Λέων ὁ Θ', λόγῳ κυρίως τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Filioque στὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως, εἶχε καταστῆ αἰρετικός. Ἡ αἵρεσις αὐτὴ ἦταν ἤδη κατεγνωσμένη ἀπὸ τὴν, ἐπὶ Ἁγίου Φωτίου, Σύνοδο τοῦ 879. Δὲν ἦταν ὅμως καταδικασμένος ὁ φορέας τῆς αἰρέσεως, δηλαδή ὁ συγκεκριμένος Πάπας Λέων ὁ Θ'. Ὁ Πατριάρχης λοιπόν, μὲ τὴν Σύνοδο τῆς Κων/πόλεως, διέκοψε τὴν κοινωνία μὲ αὐτὸν πρὸ Συνοδικῆς καταδίκης του. Αὐτὸ τὸ ἀναφέρουμε σὰν εὐγλωττο καὶ πασίγνωστο παράδειγμα, διότι τὸ ἀναφέρει καὶ ὁ Βαλσαμῶν στὴν ἐρμηνεία τοῦ ἐν λόγῳ 15^{ου} Κανόνα. Λέγει συγκεκριμένα τὰ ἑξῆς: *«Σημειῶσαι ταῦτα, ἴσως ὠφελήσοντα κατὰ τῶν λεγόντων **μὴ καλῶς ἡμᾶς ἀποσχισθῆναι ἀπὸ τοῦ θρόνου τῆς παλαιᾶς Ρώμης, πρὸ τοῦ καταδικασθῆναι τοὺς περὶ ταύτην ὡς κακόφρονας**»* (Σύνταγμα ἱερῶν Κανόνων Ράλλη-Ποτλῆ, τόμος β', σελ. 695). Δηλαδή, αὐτὰ τὰ ἐπιχειρήματα τὰ ὁποῖα σήμερα λόγῳ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἔχουν γίνῃ νόμος, ὅτι δηλαδή ἀποτείχιση ἀπὸ τὸν αἰρετικὸ Ἐπίσκοπο ἐπιτρέπεται μόνο μετὰ τὴν καταδίκην του ἀπὸ τὴν Σύνοδο, τὰ ἔλεγον κάποιοι καὶ τότε καὶ ἀπολογούμενος τρόπῳ τινὰ ὁ Βαλσαμῶν, στὴν ἐρμηνεία αὐτοῦ τοῦ Κανόνα, φέρει αὐτὸ τὸ παράδειγμα.

Τὸ δεύτερο παράδειγμα εἶναι τῶν Ὁσιομαρτύρων Ἁγιορειτῶν, τῶν ἐπὶ Βέκκου μαρτυρησάντων. Ὁ Πατριάρχης Ἰωάννης ὁ ΙΑ' ὁ Βέκκος ἦταν λατινόφων, φορέας δηλαδή κατεγνωσμένης αἰρέσεως, ἀλλὰ ὁ ἴδιος δὲν εἶχε ἀκόμη καταδικασθῆ ἀπὸ Σύνοδο. Οἱ Ἁγιορεῖτες Ὁσιομάρτυρες ἀποτειχίστηκαν ἀπὸ αὐτόν, πρὸ Συνοδικῆς καταδίκης του καὶ αὐτὸ ἦταν ἡ αἰτία τοῦ μαρτυρίου τους.

Τὸ τελευταῖο τμήμα τοῦ ἐν λόγῳ ἱεροῦ Κανόνα, ἀποτελεῖ τὸ ἐπισφράγισμα καὶ τὴν αἰτιολογία ὅλης τῆς ὁμολογιακῆς στάσεως καὶ ἐνστάσεως τῶν Ὁρθοδόξων. Εἶναι τὸ θέμα τῶν *«ψευδεπισκόπων καὶ ψευδοδιδασκάλων»*, καθὼς καὶ τὸ ποιὸς δημιουργεῖ σχίσμα. Κατ' ἀρχάς, ἡ ἀναφορὰ τοῦ Κανόνα *«οὐ γὰρ Ἐπισκόπων, ἀλλὰ ψευδεπισκόπων καὶ ψευδοδιδασκάλων κατέγνωσαν»*, μᾶς ὁδηγεῖ στὴν σκέψη ὅτι ὀφείλουμε νὰ διακρίνουμε, ὡς Ὁρθόδοξοι, τοὺς Ἐπισκόπους ἀπὸ τοὺς ψευδεπισκόπους, γιὰ νὰ μὴν πλανηθοῦμε καὶ ὅτι πρέπει αὐτὸ νὰ τὸ πράξουμε, πρὶν τὸ πράξει τὸ ἀρμόδιο ἐκκλησιαστικὸ ὄργανο.

Ἡ ἔκφραση αὐτή, ἐπίσης, σημαίνει ὅτι ἀπὸ τὸν ἀληθινὸ Ἐπίσκοπο, τὸν εἰς τύπον καὶ τόπον Χριστοῦ εὐρισκόμενον, εἶναι ἀδύνατον κάποιος ὀρθόδοξος, ὑγιῶς σκεπτόμενος, νὰ ἀποσχισθῆ, **ἔστω καὶ ἂν αὐτὸς κατακριθῆ ἢ καταδικασθῆ ἀπὸ κάποια Σύνοδο**, ὅπως συνέβη μὲ τὸν Ἁγ. Ἀθανάσιο, τὸν Ἁγ. Ἰωάννη τὸν Χρυσόστομο καὶ ἄλλους Ἁγίους. Ἀντιθέτως, μὲ τὸν ψευδεπίσκοπο καὶ ψευδοδιδάσκαλο, σχήματι Ἐπισκόπου μόνον ἔχοντα, οὐδέποτε κάποιος ὀρθόδοξος συντάσσεται καὶ συνοδοιπορεῖ, ἀλλὰ ἀπομακρύνεται ἐκκλησιαστικῶς ἀπὸ αὐτόν. Ὁ ψευδεπίσκοπος εἶναι ὅ,τι χειρότερο μέσα στὴν Ἐκκλησία, εἶναι τὸ ὄργανο τοῦ διαβόλου, διὰ τοῦ ὁποίου ἐντάσσει τοὺς πιστοὺς στὴν ψυχόλεθρο αἵρεση.

Ὁ παρῶν λοιπὸν Κανόνας καθιστᾷ ὑπεύθυνους ὅλους τοὺς Ὀρθοδόξους, στὸ θέμα τῆς διακρίσεως τῶν ἀληθινῶν Ἐπισκόπων ἀπὸ τοὺς ψευδεπισκόπους. Αὐτὸ βεβαίως τὸ ἀπαιτεῖ καὶ ὅλη ἡ Ὀρθόδοξη Παράδοση, τὴν ὁποία ἐπισφραγίζει καὶ τρόπον τινὰ συνοψίζει ὁ ἐν λόγῳ Κανόνας. Τὸ σημαντικότερο ὅμως καὶ συγχρόνως ἀναγκαῖο εἶναι ὅτι δὲν εἶναι ἀρκετὴ μόνον ἡ διάγνωση τοῦ ψευδεπισκόπου, ἀλλὰ χρειάζεται καὶ ἡ ἀπομάκρυνση ἀπὸ αὐτόν. Σὲ αὐτὴν τὴν περίπτωση, ὁ κάθε πιστὸς καθίσταται θεματοφύλακας τῆς πίστεως ἔναντι τοῦ ἀτάκτως περιπατοῦντος Ἐπισκόπου καὶ «στέλλεται» ἀπὸ αὐτόν, σύμφωνα μὲ τὴν ἔκφραση τοῦ μεγάλου Ἀποστόλου τῶν ἐθνῶν: «*Παραγγέλλομεν δὲ ὑμῖν, ἀδελφοί, ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, στέλλεσθαι ὑμᾶς ἀπὸ παντὸς ἀδελφοῦ ἀτάκτως περιπατοῦντος καὶ μὴ κατὰ τὴν παράδοσιν ἣν παρέλαβον παρ' ἡμῶν*» (Β' Θεσσ. 3, 6).

Εἶναι εὐκόλο νὰ κατανοήσῃ ἕκαστος ὅτι, τὸ νὰ ἐκληφθῆ ὡς δυνητικὸς ὁ παρῶν Κανόνας, ἐξυπηρετεῖ τὰ μέγιστα τοὺς αἰρετικούς Ἐπισκόπους, καθὼς ἐπίσης καὶ τοὺς χλιαροὺς καὶ ἀδιάφορους καὶ δειλοὺς Ὀρθοδόξους. Διότι οἱ μὲν πρῶτοι διατηροῦν τὴν ποθητὴ τους ἐνότητα, ἡ ὁποία ἔχει κέντρο καὶ ἄξονα τὸν ἑαυτὸ τους καὶ οἱ δεῦτεροι ἀπαλλάσσουν τὴν συνείδησή τους ἀπὸ τὶς τύψεις καὶ τὶς εὐθύνες, γιὰ τοὺς ἀγῶνες καὶ τὴν ὁμολογία πού θὰ ἔπρεπε νὰ κάνουν.

Ἡ ἄποψη ὅτι, ὅσοι ἐφαρμόζουν τὸν Κανόνα δημιουργοῦν σχίσμα στὴν Ἐκκλησία, εἶναι ἀληθινοὶ μὲ τὴν ὑποχρεωτικὴ καὶ ἄκρως ἀναγκαῖα ἐφαρμογὴ του. MONON μὲ τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ ἐν λόγῳ Κανόνα ἀποτρέπονται τὰ σχίσματα ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Κανόνας ξεκάθαρα ἀναφέρει : «*καὶ οὐ σχίσματι τὴν ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας κατέτεμον, ἀλλὰ σχισμάτων καὶ μερισμῶν τὴν Ἐκκλησίαν ἐσπούδασαν ρύσασθαι*», διότι «*Οὐ γὰρ Ἐπισκόπων, ἀλλὰ ψευδεπισκόπων καὶ ψευδοδιδασκάλων κατέγνωσαν*». Σχίσμα προκαλοῦν αὐτοὶ πού διδάσκουν ἀλλότρια δόγματα καὶ αἰρέσεις στὴν Ἐκκλησία καὶ ὄχι αὐτοὶ πού διαφυλλάσσουν τὴν πίστη ἀκέραια. Γι' αὐτόν τὸν λόγο, ὁ Κανόνας δίνει τιμὴ σὲ αὐτοὺς πού ἀποτεριχίζονται ἀπὸ τὸν αἰρετικὸ Ἐπίσκοπο, καθότι αὐτοὶ μὲ τὴν ὁμολογία τους διακρατοῦν τὸ δόγμα ἀκέραιο καὶ προφυλάσσουν τὸ ποίμνιο ἀπὸ τοὺς αἰρετικούς. Αὐτὸ ἔπραξαν ὅλοι οἱ Ἅγιοι Πατέρες μας καὶ λόγῳ τῶν ἀγῶνων τους, διατηρήθηκε τὸ δόγμα μας ἀλώβητο καὶ καθαρὸ ἀπὸ τὶς αἰρέσεις. Θὰ μπορούσε ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς νὰ ἔχει κοινωνία μὲ τὸν αἰρετικὸ Καλέκα, πού σημειωτέον δὲν τὸν ἀνέφερε μὲ τὴν ιδιότητά του, ἀλλὰ μόνον μὲ τὸ ἐπίθετό του; Ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητὴς δὲν κοινωνοῦσε μὲ κανένα ἀπὸ τὰ Πατριαρχεῖα καὶ σὲ ἐρώτηση πού τοῦ ἔγινε γιὰ νὰ κοινωνήσῃ μὲ αὐτοὺς ἀπάντησε:

«Μὲ προστάσσετε ἐπίσης, ἐνῶ ἔχω αὐτὰ γραμμένα στὸ βιβλίον τῆς καρδιάς μου, νὰ ἔλθω καὶ νὰ κοινωνήσω μὲ τὴν Ἐκκλησία στὴν ὁποία κηρύττονται τέτοιου εἴδους δόγματα. Ἐπίσης νὰ γίνω κοινωνὸς μὲ αὐτοὺς ποὺ νομίζουν ὅτι στρέφονται ἐναντίον τοῦ διαβόλου μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ στὴν πραγματικότητα στρέφονται ἐναντίον τοῦ Θεοῦ; Νὰ μὴ δώσει ὁ Θεός, ποὺ γεννήθηκε γιὰ μένα χωρὶς ἁμαρτία! Ἐγὼ δὲν θὰ γίνω ποτὲ συγκοινωνὸς μὲ αὐτοὺς ποὺ δέχονται αὐτὲς τὶς καινοτομίες». (Μάξιμου τοῦ Ὁμολογητοῦ, Περὶ τῶν πρᾶχθέντων, P.G.90, 144B-145C). Συνεπῶς αὐτοὶ ποὺ δὲν ἀκολουθοῦν τοὺς ψευδοδιδασκάλους καὶ ψευδοεπισκόπους, προστατεύουν τὴν Ἐκκλησία ἀπὸ τὰ σχίσματα, ὡς ἔχοντες καὶ κατέχοντες τὴν διαχρονικὴ καὶ ἀναλλοίωτη ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ. Ἀντιθέτως, αὐτοὶ ποὺ ἀκολουθοῦν τοὺς αἰρετικούς ψευδοδιδασκάλους καὶ ψευδεπισκόπους, **δημιουργοῦν σχίσμα στὴν Ἐκκλησία**, διότι:

1^{ov}) Ἀποδέχονται τὶς καινοφανεῖς διδασκαλίες ποὺ διδάσκονται, τὶς αἰρέσεις δηλαδή, ἀφοῦ ἡ μνημόνευση εἶναι πρωτίστως κοινωνία ἐν τῇ πίστῃ. Αὐτὸ θὰ ἀποδειχθεῖ παρακάτω.

2^{ov}) Ἄν δὲν ἐλεγχθοῦν οἱ καινοφανεῖς διδασκαλίες, ὡς πλάνες, δημιουργεῖται προηγούμενο καὶ παγιώνονται ὡς ἐπίσημη καὶ κανονικὴ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅπου αὐτὲς θὰ παραδοθοῦν στὶς ἐπόμενες γενεές, ὅπως γίνεται σήμερα μὲ τὸν Οἰκουμενισμό καὶ τὴν Σύνοδο τῆς Κρήτης.

3^{ov}) Ἀποδυναμώνεται τὸ Ὁρθόδοξο κριτήριον τῶν πιστῶν, νὰ ἀντιδρῶν ἄμεσα καὶ ἀποτελεσματικὰ στὸ δηλητήριο τῆς αἰρέσεως, ποὺ εἶναι θανατηφόρο ἂν μείνει ἔστω καὶ γιὰ λίγο μεθ' ἡμῶν, ἐπειδὴ μᾶς χωρίζει ἀπὸ τὴν κοινωνία μας μὲ τὸν Κύριόν μας Ἰησοῦ Χριστό.

4^{ov}) Ὅχι μόνο δὲν ὁμολογοῦν τὴν ἀλήθεια τῆς πίστεώς μας, μὴ συνεχίζοντας τὴν παράδοση τῶν Ἁγίων Πατέρων σὲ αὐτὸ ποὺ ἔπρατταν, ἀλλὰ καὶ θέτουν τοὺς ἑαυτοὺς τους στὴν ἀντίπερα ὄχθη τῆς ὁμολογίας, ποὺ εἶναι ἡ προδοσία τῆς πίστεως. Καὶ αὐτὸ τὸ βλέπουμε σὲ πολλὰ ἐπιστολὰς τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, ποὺ ἔλεγε ὡς ἐξωμότες αὐτοὺς ποὺ δὲν διώκονταν γιὰ τὴν πίστη τους, λόγω τῆς κοινωνίας τους μὲ τοὺς αἰρετικούς. Αὐτοὶ ὅμως ποὺ συνεχίζουν νὰ ἔχουν κοινωνία μὲ τοὺς ψευδεῖς Ἐπισκόπους καὶ διδασκάλους, εἶναι σαφὲς πῶς κοινωνοῦν στὴν αἵρεσή τους, ἀκόμη καὶ ἂν πιστεύουν διαφορετικὰ ἀπὸ αὐτοὺς καὶ γι' αὐτὸν τὸν λόγο δημιουργοῦν σχίσμα στὸ ἐκκλησιαστικὸ σῶμα, λόγω δηλαδή τῆς αἰρέσεως ποὺ ἀκολουθοῦν.

Ὅσον ἀφορᾷ στὴ δυνητικὴ, ἢ ὑποχρωτικὴ ἐφαρμογὴ τοῦ Κανόνα, ὅπως εἶπαμε προηγουμένως, ἡ ἐξέταση γίνεται σύμφωνα μὲ τὴν συνολικὴ διαχρονικὴ Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας. Ὅπως ἰδιαίτερος, ὁ ΛΓ' Κανόνας τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ἀποδεικνύει ἀπὸ μόνος του ἐναργέστατα, τὴν ὑποχρωτικὴ καὶ μὴ δυνητικὴ θεώρηση τοῦ ὑπὸ ἐξέταση ἱεροῦ Κανόνα καὶ ἔχει ὡς ἐξῆς: «Μηδένα τῶν ξένων Ἐπισκόπων, ἢ Πρεσβυτέρων, ἢ Διακόνων ἄνευ συστατικῶν προσδέχεσθαι. Καὶ ἐπιφερομένων δὲ αὐτῶν,

ἀνακρινέσθωσαν: καὶ εἰ μὲν ὧσι κήρυκες τῆς εὐσεβείας, προσδεχέσθωσαν, εἰ δὲ μή γε, τὰ πρὸς χρείαν αὐτοῖς ἐπιχορηγήσαντες, εἰς κοινωνίαν αὐτοὺς μὴ προσδέξῃσθε. Πολλὰ γὰρ κατὰ συναρπαγὴν γίνεται». Ασφαλῶς, κανεὶς ἐχέφρων δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ἰσχυρισθεῖ ὅτι ὁ παρῶν Κανόνας τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων εἶναι δυνητικός. Εἶναι ὅμως πολὺ αὐστηρότερος, τοῦ ὑπὸ ἐξέταση 15^{ου} Κανόνα τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου. Διότι, ἐνῶ ὁ ὑπὸ ἐξέταση Κανόνας ἀπαιτεῖ τὴν ἀποτείχιση ἀπὸ τὸν κηρύττοντα αἵρεση «**δημοσίᾳ καὶ γυμνῇ τῇ κεφαλῇ ἐπ’ Ἐκκλησίας**», ὁ παρῶν ΛΓ’ τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων ἀπαιτεῖ τὴν ἀποτείχιση ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπο ἢ κληρικό, ὁ ὁποῖος ὄχι μόνον δὲν πρέπει νὰ κηρύττει δημοσίως καὶ γυμνῇ τῇ κεφαλῇ ἐπ’ Ἐκκλησίας τὴν αἵρεση, ἀλλὰ ἀπεναντίας νὰ ἔχει καὶ συστατικὲς ἐπιστολὰς περὶ τῆς ὀρθοδοξότητός του. Ὁ παρῶν Κανόνας λοιπὸν ἀπαιτεῖ καὶ προστάσσει τὴν ἀκριβῆ ἐξέταση τῆς πίστεως ἐκάστου κληρικοῦ, πρὶν νὰ ἐπικοινωνήσῃ ὁ κάθε Ὁρθόδοξος μαζί του. Τὸ φοβερότερο ὅμως καὶ συγχρόνως ἐλεγκτικότερο γιὰ τοὺς σημερινούς Ὁρθοδόξους, εἶναι ὅτι ὅλοι οἱ ἐγκεκριμένοι παλαιοὶ ἐρμηνευτὲς τοῦ παρόντος Κανόνος ἀναφέρουν, νὰ ἀποτεριχίζονται οἱ Ὁρθόδοξοι ἀπὸ τοὺς Ἐπισκόπους καὶ κληρικούς, ἔστω καὶ ἂν μετὰ τὴν ἐξέταση εὐρεθῇ **ἀπλῶς ἀμφίβολος ἢ πίστις των**.

Ὁ Ζωναράς, στὴν ἐρμηνεία τοῦ ἐν λόγῳ Κανόνα ἀναφέρει «...καὶ τοιοῦτους ὄντας (Ὁρθοδόξους δηλαδή κατὰ τὴν πίστη) προσδέχεσθαι καὶ συγκοινωνεῖν αὐτοῖς. **Εἰ δὲ ἀμφίβολοι περὶ τὰ ὀρθὰ δόξουσι δόγματα τὴν μετ’ αὐτῶν συνδιαγωγὴν παραιτεῖσθαι παρακελεύεται** (ὁ παρῶν δηλαδή Κανόνας)» (Σύνταγμα τῶν θείων καὶ ἱερῶν Κανόνων Ράλλη-Ποτλῆ, τόμος Β’, σελ. 14).

Ὁ Βαλσαμῶν ἀναφέρει τὰ ἐξῆς «...καὶ ἢ προσδέχεσθαι εἰς κοινωνίαν ὀρθοδόξους ὄντας ἢ **παραιτεῖσθαι ὡς ἀμφιβόλους**» (ὄπ. ἄνωτ.)

Ὁ Ἀριστηνὸς ἀναφέρει στὴν ἐρμηνεία του τὰ ἐξῆς: «Ἄνευ συστατικῶν οὐ δεῖ ξένον ἱερέα προσδέχεσθαι· εἰ δὲ καὶ συστατικά ἐπιφέρηται, δέον αὐτὸν καὶ οὕτως ἐπανακρίνεσθαι. Καὶ εἰ μὲν εὐσεβῆς ἀναμφιβόλως εὐρεθῇ προσίεσθαι τοῦτον· εἰ δὲ **ἀμφιβάλλεται**, τὰ πρὸς διοίκησιν ἐπιχορηγεῖσθαι αὐτῷ **καὶ ἀποπέμπεσθαι**» (ὄπ. ἄνωτ.). Εἶναι ἴσως περιττὸ νὰ ἀναφέρουμε ὅτι ἡ ἐξέταση περὶ τὴν πίστιν καὶ ἡ ἀποτείχιση γίνονται πρὸ Συνοδικῆς κρίσεως καὶ καταδίκης τοῦ ἀμφιβόλου ἀπλῶς ἔχοντος τὴν πίστη.

Μερικοὶ στηρίζουν τὴν δυνητικότητα τοῦ Κανόνα, στὸ ὅτι δὲν **ὑπάρχει ἐπιτίμιο σὲ αὐτοὺς πού δὲν διακόπτουν τὴν κοινωνία μὲ μὴ καταδικασθέντες αἵρετικούς, ἀλλὰ μόνον ἔπαινος γιὰ αὐτοὺς πού διακόπτουν**. Ἔτσι, **κατ’ αὐτοὺς πάντα, οἱ μὲν πράττουν καλῶς, ἀναμένοντας τὴν καταδίκη τῶν αἵρετικῶν, οἱ δὲ πράττουν καλύτερα, ὁμολογοῦντες τὴν Ὁρθόδοξη πίστη**. Φαίνεται πῶς αὐτοὶ δὲν ἔχουν διαβάσει τὸ Πηδάλιο τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου, πού ὅλως ἰδιαίτερος στὴν λη’ σελίδα, στὰ «Προλεγόμενα ἐν γένει περὶ τῶν ἱερῶν Κανόνων», σαφῶς μᾶς λέγει πῶς: «Οἱ μὲν γάρ, ἡγουν οἱ Κανόνες, παρὰ Βασιλέων καὶ Ἁγίων Πατέρων ἐκτεθέντες καὶ στηριχθέντες, **ὡς αἱ θεῖαι Γραφαὶ δέχονται**» (σελ. μα’, Βαλσαμῶν σχολ. εἰς τὸ β’ κεφ. τοῦ Φωτίου, Πηδάλιον, ἐκδ. Βασ. Ρηγόπουλου). Ποιὸς εἶναι τόσο ἀνόητος, ὥστε νὰ ἰσχυρισθεῖ πῶς «αἱ θεῖαι Γραφαὶ» δὲν εἶναι ὑποχρεωτικὲς γιὰ τοὺς Χριστιανούς;

Εἰς δὲ τὴν ἡ’ ὑποσημείωσή του, στὰ Προλεγόμενα ἐν γένει περὶ τῶν ἱερῶν Κανόνων «τί ἐστὶ Κανῶν» (σελ. λθ, Πηδάλιον, ἐκδόσεις Βασ. Ρηγόπουλου), ὁ Ἅγιος Νικόδημος μᾶς λέγει τὰ ἐξῆς: «Ὅτι ἐκεῖνο, ὅπου οἱ κανόνες φανερώς οὐ γράφουσι, τοῦτο ἐκ τῶν ὁμοίων τῶν ἐν τοῖς κανόσι γεγραμμένων, πρέπει νὰ κρίνεται καὶ νὰ

συμπεραίνεται, καὶ ὄρα τὴν ἔρμηνείαν τοῦ ιε' τῆς ζ', ἢ καὶ ἐκ τῶν συγγραμμάτων τῶν κατὰ μέρος Πατέρων, ἢ καὶ ἐκ τῆς διακρίσεως τοῦ ὀρθοῦ λόγου.» Ἄν λοιπόν, ἐκ τῶν ὁμοίων τῶν ἐν τοῖς κανόσι γεγραμμένων, πρέπει νὰ κρίνεται καὶ νὰ συμπεραίνεται τὸ ἐπιτίμιον πού δὲν ἀναγράφεται φανερά, τότε σύμφωνα μὲ τὴν ἀνάλυση τοῦ 31^{ου} Κανόνα τῶν Ἀγ. Αποστόλων καὶ μόνο, ἀρκεῖ γιὰ νὰ ἀποδειχθεῖ ὅτι ὁ 15^{ος} Κανόνας εἶναι ἄκρως ὑποχρεωτικός. Ἀλλὰ καὶ στὴν β' ὑποσημείωση γίνεται λόγος γιὰ Κανόνες πού «δὲν περιέχουσι φανερώς τὸ ἐπιτίμιον ἐκείνων ὅπου τοὺς παραβαίνουσιν, αὐτοὶ κατὰ τὸ σιωπώμενον, δίδουσιν ἄδειαν εἰς τὸν κατὰ τόπον ἀρχιερέα νὰ δώσῃ εἰς αὐτοὺς ἀπαθῶς τὸ πρέπον καὶ ἀρμόδιον, ὅπου ἤθελε γνωρίσει, ὡς λέγει ὁ Βαλσαμών ἐν τῇ ἔρμηνείᾳ τοῦ με' τῆς ζ'. Ὅρα τὰ ἐπιτίμια τοῦ Νηστευτοῦ μετὰ τοὺς κανόνας αὐτοῦ, τὰ μὴ ἐν τοῖς ἄλλοις Κανόσι ἀναφερόμενα». Ἐδῶ λοιπόν ἀποδεικνύεται περὶτρανα ὅτι ἐπειδὴ ὁ ἐν λόγῳ Κανόνας, ἢ ἐπειδὴ κάποιοι Κανόνες δὲν περιέχουν ἐπιτίμια, δὲν θὰ πρέπει νὰ τοὺς θεωροῦμε ὡς δυνητικούς καὶ νὰ τοὺς ἐφαρμόζουμε ὅποτε καὶ ὅταν θέλουμε.

Ὅμως, αὐτὲς οἱ ἀντιπατερικές, ἀμάρτυρες καὶ βλάσφημες δοκησιοφίεις περὶ δυνητικότητας τῶν Κανόνων, πού θὰ μπορούσαν κάλλιστα νὰ ὀνομαστοῦν καὶ ὡς ἀνώδυνος Χριστιανισμός, δὲν εἶναι καινοφανεῖς. Ἀνιχνεύουμε τίς καταβολές τους ἤδη στὴν ἐποχὴ τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου καὶ μάλιστα στὴν ἐρώτηση ὅπου τοῦ ἔθεσε ὁ Ἐπίσκοπος Ρουφινιανός, γιὰ τὸ τί μέλλει γενέσθαι μὲ τοὺς ἱερεῖς ὅπου εἶχαν κοινωνία μὲ τοὺς αἰρετικούς. Ὁ Ἅγιος ἀπάντησε πῶς, αὐτοὶ πού τὸ ἔκαναν ἐκ πεποιθήσεως, τιμωροῦνται μὲ καθαίρεση, ἐνῶ αὐτοὺς πού εἶχαν κοινωνία μὲ τοὺς αἰρετικούς **μὲ τὸν λογισμό** πῶς θὰ προστάτευαν τὸ ποιμνιό τους ἀπὸ τὴν ἐπιβολὴ αἰρετικοῦ ποιμένου εἰς αὐτό, λόγῳ τοῦ ὅτι θὰ τοὺς ἐδίωκαν γιὰ τὰ φρονημάτα τους καὶ τὴν διακοπὴ κοινωνίας μὲ τοὺς αἰρετικούς, ἀφοῦ γινόταν εἰρήνη ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀπὸ τὴν αἵρεση καὶ συνεκαλεῖτο Σύνοδος, τοὺς ἐπέτρεπαν νὰ συνεχίσουν νὰ ἱερουργοῦν, ὄχι ὁμως διότι ἔπραξαν τὸ σωστό, ἀλλὰ διότι εἶχαν καλὸ λογισμό γιὰ τὸ ποιμνιο. Γι' αὐτὸν τὸν λόγο καὶ δικάζονται, εἶναι ὑπόδικοι δηλαδή, διότι δὲν σταμάτησαν τὴν κοινωνία μὲ τοὺς αἰρετικούς. Στὸ Ἅγιον Ὅρος ἐμφανίζεται καὶ πάλι τὸ 1780, στὴν λεγομένη κολλυβαδικὴ ἔριδα, ὅπου οἱ ἐχθροὶ τῶν Ἀγιορειτῶν ἁγίων Κολλυβάδων, δηλαδή τῶν ἁγίων Μακαρίου Κορίνθου, Ἀθανασίου Παρίου, Νικοδήμου Ἀγιορείτου κ.ἄ, σοφίσθησαν καὶ διὰ πατριαρχικῆς Συνόδου ἐπέβαλαν, ὅτι «οἱ ἐν Σάββασι ποιῶντες αὐτὰ (τὰ νεκρώσιμα κόλλυβα), καλῶς ποιοῦσιν, φυλάττοντες τὴν ἀρχαίαν παράδοσιν· ἀλλὰ καὶ οἱ ἐν Κυριακῇ ποιῶντες οὐχ ἁμαρτάνουσι». Αὐτὴ λοιπόν ἡ σοφιστικὴ διαστρέβλωση προβάλλεται καὶ σήμερα ἀπὸ κάποιους οἱ ὅποιοι ὀνομάζουν τοὺς ἑαυτοὺς τους «ἀντιοικουμενιστές». Αὐτοὶ ὄχι μόνον δὲν ἀκολουθοῦν τὴν σταυρικὴ πορεία τῆς ὁμολογίας καὶ τῶν ἁγίων, ἀλλὰ μία ἀμάρτυρη «οἰκονομία», «ἵνα μὴ ἀποσυνάγωγοι γένωνται», γιὰ νὰ μὴν θεωρηθοῦν ὅτι «βγαίνουν ἐκτὸς ἐκκλησίας», ἀπὸ τὴν συναγωγὴ τῶν οἰκουμενιστῶν, λησμονώντας ὁμως ὅτι μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο, προδίδουν τὴν ὁμολογία στὸν Χριστό, ὅπου εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ πράξουν ὡς Χριστιανοί.

Τὴν θεωρία περὶ δυνητικότητος τοῦ ΙΕ' Κανόνος, τὴν ἐπαναφέρει κατὰ τὴν δεκαετία τοῦ 1930 ὁ μοναχὸς Γεράσιμος Μενάγιας, ὅταν ἀνέλαβε κατ' ἐντολὴν τῆς Ι.Μ.Μ.Λαύρας νὰ γράψῃ κατὰ τῶν «ἀγγραμμάτων» ζηλωτῶν, οἱ ὅποιοι εἶχαν προχωρήσει στὴν διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου τοῦ μασόνου Πατριάρχου Βασιλείου Β', ἐξ'

αιτίας τῆς καινοτομίας τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἡμερολογίου τὸ 1924. Κατόπιν, συνεχίζει νὰ προβάλλει αὐτὴν τὴν θεωρία ὁ ἀρχ. Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος, μὲ τὸ γνωστὸ βιβλίον «Τὰ δύο ἄκρα» (1968) καὶ κατόπιν ὁ μοναχὸς Θεόκλητος Διονυσιάτης (1978). Δὲν εἶναι δυνατὸν ἓνας Ὁρθόδοξος καὶ μάλιστα Ἐπίσκοπος νὰ ἔχει κοινωνία πίστεως μὲ τοὺς αἰρετικούς, οἱ ὅποιοι εἶναι ἐχθροὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς ἀληθινῆς πίστεως. *«Τὶς κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος; Τὶς δὲ συμφώνησις Χριστῶ πρὸς Βελίαρ; Τὶς δὲ μερὶς πιστῶ μετ' ἀπίστου»;* Οἱ ἅγιοι Ἀγιορεῖτες Πατέρες ἐπὶ Βέκκου μᾶς λέγουν ὅτι αὐτὸ εἶναι τὸ «προσῆκον ὀρθοδόξοις χριστιανοῖς», τὸ αὐτονόητο δηλαδὴ καθῆκον γιὰ τοὺς ὀρθοδόξους χριστιανούς, νὰ διακόπτουν τὴν ἐκκλησιαστικὴν κοινωνία μὲ τοὺς ψευδεπισκόπους. Σήμερα, δυστυχῶς οἱ περισσότεροὶ δὲν διακόπτουν τὸ μνημόσυνο τῶν αἰρετικῶν Ἐπισκόπων, λέγοντας δὴθεν ὅτι ὁ ΙΕ' Κανόνας δὲν εἶναι ὑποχρεωτικός, ἀλλὰ δυνητικός, γιὰ νὰ δικαιολογήσουν τὴν ἐλέγχουσα αὐτῶν συνείδηση, ἐπειδὴ ἀρνοῦνται τὸν σταυρικὸ βίον τῆς ὁμολογίας ποῦ μᾶς ἐδίδαξαν μὲ τὶς πράξεις τοὺς οἱ Ἅγιοί μας, ἀπορρίπτοντας ἔτσι σύνολη τὴν ἀγιοπατερικὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας. Δικαιολογοῦν δὲ αὐτὴν τὴν στάση, στηριζόμενοι σὲ μίαν ἐγκεφαλικὴν «λογικὴν» σοφιστικὴν ἐρμηνείαν κάποιων ψευδοθεολόγων, οἱ ὅποιοι ὁμιλοῦν περὶ δυνητικῶν Κανόνων. Εἶναι δυνατὸν μίαν ἐντολὴν τοῦ Χριστοῦ νὰ εἶναι δυνητικὴ; Ἡ ἐντολή π.χ. «οὐ κλέψεις», σημαίνει ἂν θέλω μπορῶ νὰ κλέβω καὶ ἂν θέλω δὲν κλέβω; Εἶναι δυνατὸν οἱ νόμοι ἐνὸς κράτους νὰ εἶναι δυνητικοί;

Τέλος, γιὰ νὰ ἀποδείξουμε ὅτι ἡ διακοπὴ τῆς κοινωνίας μὲ τοὺς αἰρετικούς εἶναι ὁ μόνος τρόπος ἀντιμετωπίσεως τῆς κακοδοξίας, θὰ ἐξετάσουμε μὲ βάση τοὺς ἁγίους Ἀγιορεῖτες ἐπὶ Βέκκου τί σημαίνει ἡ μνημόνευση τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀρχιερέως ἐν τοῖς μυστηρίοις.

Οἱ Ἅγιοι Πατέρες εἶχαν ὑπ' ὄψιν τοὺς τὴν ἐρμηνείαν τοῦ Θεοδώρου Ἀνδίδων: «Ἐν πρώτοις μνήσθητι Κύριε τοῦ ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν ἀφ' ἧς δέκνεται ὑποταγὴ ἢ πρὸς τὸ ὑπερέχον· καὶ ὅτι τούτου μνημονευσμένου ἀρχιερέως κοινωνός ἐστι καὶ ὁ προσφέρων τῆς πίστεως καὶ τῆς παραδόσεως· τῶν μυστηρίων διάδοχος, Ἄλλ' οὐχὶ καινός τις μύστης ἢ εὔρετης τῶν παρ' αὐτοῦ προσφερομένων συμβόλων» (Θεοδώρου Ἐπισκόπου Ἀνδίδων, Προθεωρία κεφαλαιώδης περὶ τῶν ἐν τῇ Θεῷ Λειτουργίᾳ γινομένων συμβόλων καὶ μυστηρίων, PG 140, 460-1).

Ἡ μνημόνευση τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀρχιερέως ὑπὸ τοῦ Ἱερέως φανερώνει:

α) Τὴν ὑποταγὴν, τὸν σεβασμὸν πρὸς τὸν ὑπερέχοντα κατὰ τὴν ἱερωσύνην Ἀρχιερέα.

β) Ὁ λειτουργῶν ἱερέας μνημονεύοντας μέσα στὰ ἄδυτα, στὸ ἱερὸ βῆμα, τὸ ὄνομα τοῦ Ἀρχιερέως, μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο δείχνει ὅτι ἔχει τὴν ἴδια πίστη μὲ τὸν Ἀρχιερέα του, δηλαδὴ γίνεται συγκοινωνός στὴν πίστη τοῦ Ἀρχιερέως, *«ὅτι κοινωνός ἐστὶν αὐτοῦ, τῆς πίστεως»*. Ἡ ἀληθινὴ Ὁρθόδοξη Πίστη εἶναι τὸ θεμέλιον ἐπάνω στὸ ὁποῖο οἰκοδομεῖται ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ σχέση Ἱερέως καὶ Ἀρχιερέως. Σὲ περίπτωσιν ποῦ ὁ Ἀρχιερέας ναυαγεῖ ὡς πρὸς τὴν πίστη καὶ ἔχει παύσει, διὰ τῶν

αίρετικῶν φρονήματων του, νὰ ὀρθοτομεῖ τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, τότε παύει νὰ ὑπάρχει τὸ θεμέλιο τῆς κοινῆς πίστεως, ἐπάνω στὸ ὁποῖο οικοδομεῖται ἡ ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία μεταξὺ τῶν πιστῶν.

Μνημονεύοντας λοιπὸν ὁ ἱερέας τὸ ὄνομα τοῦ αίρετίζοντος Ἀρχιερέως, γίνεται συγκοινωνὸς στὴν αίρετικὴ πίστη τοῦ Ἀρχιερέως, ἄσχετα ἂν αὐτὸς ἔχει «ὀρθόδοξον φρόνημα» καὶ δηλώνει ὅτι δὲν συμφωνεῖ μὲ τὰ αίρετικὰ φρονήματα τοῦ Ἐπισκόπου. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἰσχύει μόνο γιὰ τὸν ἱερέα, ἀλλὰ γιὰ ὅλους τοὺς πιστοὺς, γιατί διακοπὴ μνημοσύνου δὲν κάνει μόνον ὁ λειτουργός, ἀλλὰ ὁλόκληρο τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, καθὼς ὁ ἱερέας δὲν δύναται νὰ λειτουργεῖ μόνος του, χωρὶς τὴν συμμετοχὴ τοῦ λαοῦ.

Οἱ ἅγιοι Ἀγιορεῖτες ἐρμηνεύουν τὰ παραπάνω ὡς ἐξῆς:

«Ἄνωθεν γὰρ ἡ τοῦ Θεοῦ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τὴν ἐπὶ τῶν ἀδύτων ἀναφορὰν τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀρχιερέως συγκοινωνία ν τελεῖαν ἐδέξατο τοῦτο».

Ἄνωθεν σημαίνει, ὅτι εἶναι διαχρονικὴ παράδοση τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι ἡ μνημόνευση, δηλ. ἡ ἀναφορὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀρχιερέως, δηλώνει **τὴν τέλεια συγκοινωνία πίστεως** μὲ τὴν πίστη τοῦ Ἀρχιερέως. Πού εἶναι, λοιπόν, ὅλοι αὐτοὶ ποὺ ὁμιλοῦν περιπαικτικῶς καὶ εἰρωνικῶς περὶ «συγκοινωνούντων δοχείων»;

Ἐδῶ εἶναι τὸ πιὸ λεπτὸ σημεῖο, τὸ ὁποῖο δυστυχῶς δὲν ἔχει συνειδητοποιηθεῖ ἀκόμη καὶ ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ ἀγωνίζονται κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Μὲ τὴν μνημόνευση καὶ μόνο τοῦ ὀνόματος ἑνὸς Οἰκουμενιστοῦ Ἐπισκόπου, **ἀποκτοῦμε τέλεια συγκοινωνία μὲ τὴν αίρεσὴ του, γινόμεσθε κοινωνοὶ στὴν αίρεση** ποὺ πρεσβεύει καὶ διδάσκει, διότι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ τὸν μνημονεύουμε καὶ συνεπῶς τὸν θεωροῦμε ὡς «ὀρθοτομοῦντα τὸν λόγον τῆς σῆς ἀληθείας», κάτι τὸ ὁποῖο μᾶς καθιστᾶ **ψεῦτες καὶ ὑποκριτές**. Καὶ πάλι οἱ Ἀγιορεῖτες πατέρες ἐπὶ Βέκκου, ἐκφράζοντας τὸ διαχρονικὸ φρόνημα τῶν Πατέρων, μᾶς λένε: «...τὸ συνάπτειν αὐτὸν ὡς ὀρθόδοξον Πατριάρχην μετὰ τῶν λοιπῶν ὀρθοδόξων Πατριαρχῶν. Ἐν καιρῷ φρικτῶν μυστηρίων σκηρικῶς παίξομεν καὶ τὸ μὴ ὄν ὑποκρινώμεθα; Καὶ πῶς ταῦτα ἀνέξεται ὀρθόδοξος ψυχὴ, καὶ οὐκ ἀποστήσεται τῆς κοινωνίας τῶν μνημονευσάντων αὐτίκα καὶ καπηλεύσαντας τὰ θεῖα τούτους ἠγήσεται»; (σελ. 399). Πῶς, δηλαδή, μπορεῖ νὰ τὸ ἀνεχθεῖ αὐτὸ μία ὀρθόδοξη ψυχὴ καὶ νὰ ὑποκρίνεται σὰν νὰ παίξει σὲ σκηνὴ θεάτρου καὶ νὰ μὴν φεύγει μακριὰ ἀπὸ τὴν κοινωνία αὐτῶν ποὺ μνημονεύουν καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο καπηλεύουν τὰ θεῖα, ἀφοῦ γνωρίζουν ὅτι ὁ Ἐπίσκοπός τους δὲν ὀρθοτομεῖ τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, ὅπως γίνεται καὶ σήμερα μὲ τοὺς Οἰκουμενιστὲς Ἐπισκόπους; Τέλος ἀναφέρουν: «Καὶ ὁ μέγας Πατὴρ ἡμῶν καὶ Ὁμολογητὴς Θεόδωρος ὁ Στουδίτης ταῦτα λέγει πρὸς τινα, διὰ ἐπιστολῆς αὐτοῦ «ἔφη δέ μοι ὅτι δέδοικας εἰπεῖν τῷ πρεσβυτέρῳ σου, μὴ ἀναφέρειν τὸν αίρεσιάρχην· καίτοι περὶ τούτου εἰπεῖν σοι τὸ παρὸν, οὐ καταθαρρῶ, πλην ὅτι μολυσμὸν ἔχει ἡ κοινωνία ἐκ μόνου τοῦ ἀναφέρειν αὐτόν, οὐκ ἂν ὀρθόδοξος εἴη ὁ ἀναφέρων».

Καὶ μόνον ἀπὸ τὴν μνημόνευση τοῦ αίρετικοῦ Ἐπισκόπου γίνεται κοινωνὸς τῆς αίρετικῆς πίστεως του καὶ ὀδηγεῖ στὸ συμπέρασμα, ὅτι ὁ ἱερέας, παύει πλέον νὰ εἶναι ὀρθόδοξος, δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ὀρθόδοξος «οὐκ ἂν ὀρθόδοξος εἶη ὁ ἀναφέρων». Πῶς ἔγκειται ὁμως ὁ μολυσμὸς; Στὸ ὅτι δὲν διαχωρίζεται τὸ βέβηλο ἀπὸ τὸ ὄσιο, τὸ ἀκάθαρο ἀπὸ τὸ καθαρό.

Γι' αὐτὸν τὸν λόγο, ΟΛΟΙ ΟΙ ΑΓΙΟΙ διέκοπταν τὴν κοινωνία μὲ τοὺς αίρετικούς Ἐπισκόπους ἢ Ἱερεῖς, ἔστω καὶ ἂν τοὺς ἔδιναν μία μικρὴ διορία γιὰ νὰ μετανοήσουν, ἐλέγχοντάς τους γιὰ τίς αίρέσεις ὅπου ἀναίσχυντα ἐκήρυτταν, πρὶν ἐπίσημης συνοδικῆς καταδίκης τους. Μερικὲς ἀντιπροσωπευτικὲς ἀπὸ αὐτὲς εἶναι : ἡ διακοπὴ κοινωνίας τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου, τοῦ Μεγάλου Ἀντωνίου καὶ τῶν λοιπῶν Γερόντων τῆς Αἰγυπτιακῆς ἐρήμου μὲ τοὺς αίρετικούς Ἀρειανούς, τῶν Ὀρθοδόξων πιστῶν τῆς Ἀντιοχείας τῶν ἀκολουθούντων τὸν ὀρθόδοξο Εὐστάθιο Ἀντιοχείας μὲ τοὺς αίρετικούς Ἀρειανούς καὶ τὸν δικὸν τους Ἀρειανὸ Ἐπίσκοπο Ἀντιοχείας, τὴν διακοπὴν κοινωνίας τοῦ Μεγάλου Βασιλείου μὲ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Καισαρείας Διάνιο, ὁ ὁποῖος ὑπέγραψε μία μὴ ὀρθόδοξη ὁμολογία, τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου μὲ τὸν Ἀρειανὸ ἀρχιεπίσκοπο Κων/πόλεως Δημόφιλο, τῶν ὀρθοδόξων πιστῶν τῆς Κων/πόλεως μὲ τὸν αίρετικὸν Πατριάρχη Κων/πόλεως Νεστόριο, πρὶν τὴν καταδίκη του ἀπὸ τὴν Γ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο, ὅπου καὶ ἐπαινέθησαν ἀπὸ τὸν Ἅγιο Κύριλλο γιὰ αὐτὴν τους τὴν πράξη, τῶν ὀρθοδόξων πιστῶν τῆς Κων/πολης μὲ τὸν Μονοφυσίτη Πατριάρχη Κων/πόλεως Τιμόθεο Α', τοῦ Ἁγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ, μοναχοῦ, καὶ τῶν δύο μοναχῶν μὲ τοὺς Πατριαρχικούς Θρόνους, ποὺ ἀκολουθοῦσαν τὴν αίρεση τοῦ Μονοθελητισμοῦ, τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ μὲ τοὺς Εἰκονομάχους Ἐπισκόπους, τόσο πρὶν ὅσο καὶ μετὰ τὴν Εἰκονομαχικὴ Σύνοδο τῆς Ἱερείας (754), τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτη, ἀρχικὰ μὲ τοὺς Μοιχειανικούς Ἐπισκόπους καὶ ἀργότερα μὲ τοὺς Εἰκονομάχους Ἐπισκόπους, τοῦ Πατριάρχου Κων/πόλεως Σεργίου μὲ τὸν Πάπα Σέργιο, ὅταν ὁ τελευταῖος τὸ 1009 εἶχε ἀναγνώσει τὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως μὲ τὴν αίρετικὴν προσθήκη τοῦ φιλιόκβε, τῶν ὀρθοδόξων πιστῶν, ἐπισκόπων, κληρικῶν, μοναχῶν καὶ λαϊκῶν μὲ τὸν Λατινόφρονα Πατριάρχη Κων/πόλεως Ἰωάννη Βέκκο, καθὼς καὶ οἱ Ἁγιορεῖτες Πατέρες, οἱ μαρτυρήσαντες ἐπὶ τῇ Πατριαρχίᾳ αὐτοῦ, τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ μὲ τὸν λατινόφρονα Πατριάρχη Κων/πόλεως Ἰωάννου Καλέκα, πρὶν τὴν συνοδικὴν καταδίκη τοῦ τελευταίου, τοῦ Ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ, Μητροπολίτη Ἐφέσου μὲ τὸν λατινόφρονα Πατριάρχη Κων/πόλεως Μητροφάνη καὶ τοὺς λοιποὺς Λατινόφρονες. Κανεὶς ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς Ἁγίους δὲν εἶχε τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία, ἂν ἔπρεπε ἢ ὄχι νὰ διακόψει κοινωνία μὲ τοὺς αίρετικούς.

Ἐπίσης, ὑπάρχουν ἀναρίθμητα χωρία τῶν Ἁγίων Πατέρων ποὺ ἀποδεικνύουν τὸ ὑποχρεωτικὸ τοῦ Κανόνος, δηλαδὴ τὴν ἀποφυγὴν κοινωνίας μὲ τὴν αίρεση. Θὰ ἀναφέρουμε μόνο κάποια, χαρακτηριστικὰ, πρὸς περαιτέρω πίστωση τῆς ἀληθείας.

Ὁ Μέγας Βασίλειος μᾶς λέγει: «Οἵτινες τὴν ὑγιᾶ ὀρθόδοξον πίστιν προσποιοῦμενοι ὁμολογεῖν, **κοινωνοῦσι** δὲ τοῖς ἑτερόφροσι, τοὺς τοιούτους, εἰ μετὰ παραγγελίαν μὴ ἀποστῶσιν, **μὴ μόνον ἀκοινωνήτους** ἔχειν, ἀλλὰ μηδὲ ἀδελφοὺς ὀνομάζειν» (Βλ. Ν. Βασιλειάδη, Μᾶρκος ὁ Εὐγενικός καὶ ἡ Ἐνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν,

Ἐκδ. «Σωτήρ», Αθήναι, 1972, σελ. 95). Ὁ ἴδιος ἀναφέρει: «*Ὁ σιωπῶν ἐν καιρῷ ἀσεβείας εἶναι ἔνοχος γιὰ τὸ αἷμα τῶν ἁμαρτανόντων*» (P.G.31,1257).

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, στὴν δευτέρα ὁμιλία του στὴν Β' πρὸς Τιμόθεον Ἐπιστολή, χαρακτηριστικὰ ἀναφέρει πὼς πρέπει νὰ κάνουμε ὑπακοή στοὺς διδασκάλους καὶ ἱερεῖς καὶ νὰ μὴν τοὺς κατακρίνουμε, ἀκόμα κι ἂν ἔχουν ἀσεβῆ ζωὴ. Ἄν ὅμως ἡ πίστη τους εἶναι λανθασμένη, τότε ὄχι μόνο δὲν πρέπει νὰ τοὺς ὑπακούσουμε, ἀλλὰ καὶ νὰ φύγουμε ἀπ' αὐτοὺς καὶ νὰ τοὺς κατακρίνουμε!

Ὁ Ἅγιος Θεόδωρος Στουδίτης, στὴν ΡΟΘ ἐπιστολή του πρὸς τὸν Ἡγούμενο Σέργιο (Πατρ. Migne, τόμ. 99, στ. 1553), ἀναφέρει τὰ ἑξῆς: «Ἄλλὰ πρῶτον μὲν, ὁ καὶ πρῶτου λόγου ἐστὶ ζήτημα, τὴν πίστιν φρούρει ἀσφαλῆ καὶ ἀκράδαντον, φεύγων τὴν κοινωνία τῶν ἑτεροδόξων παντοίῳ τρόπῳ». Θεωρεῖ ὁ Ἅγιος, πρῶτο καὶ κύριο θέμα γιὰ τὴν σωτηρία τῆς ψυχῆς, νὰ φυλάγουμε τὴν πίστη ἀσφαλῆ καὶ ἀκλόνητον **καὶ νὰ ἀποφεύγουμε τὴν κοινωνία μὲ τοὺς ἑτεροδόξους μὲ κάθε τρόπο.**

Στὴν ΡΟΔ ἐπιστολή του πρὸς τὸν κτήτορα Φιλόθεο (Πατρ. Migne, τόμ. 99, στήλη 1544), τὸν ἐπαινεῖ λόγω τῆς ἀποχῆς του ἀπὸ τὴν κοινωνία μὲ τοὺς αἰρετικούς, καὶ λέγει πὼς αὐτὴ ἡ ἀποχὴ ἀποδεικνύει τὴν κοινωνία καὶ τὴν ἀγάπη ποὺ ἔχει πρὸς τὸν Θεό. «Τὸ μὲν οὖν ἀπέχεσθαι σε παντάπασιν τῆς αἰρετικῆς κοινωνίας καὶ ἠγωνίσω καὶ ἀπέσχου, ὡς φῆς, χάριτι Χριστοῦ, καὶ ἔτι ἀπόσχου. Οὕτω γὰρ δείξεις τὸ πρὸς τὸν Θεὸν σου φιλητὸν καὶ κοινωνικόν, ἢ γὰρ ἐναντία κοινωνία δίστησιν ἀπὸ Χριστοῦ». Προχωρώντας τὸν λόγο ὁ Ἅγιος, καὶ δίνοντας τὴν ἀκρίβεια, λέγει πρὸς τὸν Φιλόθεο πὼς ἡ ἀκρίβεια ἀπαιτεῖ αὐτὸς ποὺ πιστεύει ὀρθά, νὰ μὴν ἐπικοινωνεῖ μὲ τοὺς ἑτεροδόξους οὔτε στὸ φαγητό, οὔτε στὸ πιτό, οὔτε καὶ νὰ ἔχει σχέσεις μὲ αὐτοὺς. «Διότι ἡ ἀκρίβεια ἀπείργει παντάπασιν ἀμέθεκτον εἶναι τῶν ἑτεροδόξων τὸν ὀρθόφρονα καὶ μήτε ἐν βρώσει, μήτε ἐν πόσει, μήτε ἐν σχέσει συνέρχεσθαι αὐτοῖς». Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀκρίβεια τῶν Πατέρων, ποὺ σήμερα φυσικὰ θεωρεῖται φανατισμὸς καὶ σκοταδισμὸς, ἀλλὰ γιὰ ἐμᾶς εἶναι σωτήριος ὁδὸς εἰς Χριστόν. Καὶ ἐδῶ βλέπουμε τὴν συμφωνία τῶν Πατέρων μὲ τοὺς ἱεροὺς Κανόνες.

Ἐπίσης, πλήρης ἐφαρμογὴ ὑπάρχει στὸν **Β' Κανόνα τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Συνόδου, ὁ ὁποῖος μᾶς λέγει:** «Μὴ ἐξεῖναι δὲ **κοινωνεῖν τοῖς ἀκοινωνήτοις**, μηδὲ κατ' οἴκους συνελθόντας συνεύχεσθαι τοῖς μὴ τῇ ἐκκλησίᾳ συνευχομένοις, μηδὲ ἐν ἑτέρα ἐκκλησίᾳ ὑποδέχεσθαι τοὺς ἐν ἑτέρα ἐκκλησίᾳ μὴ συναγομένους. Εἰ δὲ φανεῖται τις τῶν ἐπισκόπων, ἢ πρεσβυτέρων, ἢ διακόνων, ἢ τις τοῦ κανόνος τοῖς **ἀκοινωνήτοις κοινωνῶν**, καὶ τοῦτον **ἀκοινωνήτον εἶναι**, ὡς ἂν συγγέοντα τὸν Κανόνα τῆς Ἐκκλησίας».

Καὶ πάλι ὁ ἴδιος Ἅγιος μᾶς λέγει: «**Ἐχθροὺς γὰρ τοῦ Θεοῦ, ὁ Χρυσόστομος, οὐ μόνον τοὺς αἰρετικούς, ἀλλὰ καὶ τοὺς τοῖς τοιούτοις κοινωνοῦντας καὶ πολλῇ τῇ φωνῇ ἀπεφήνατο**» (P.G. 99, 1049 A).

Ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἄγιορείτης καὶ μέγας διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας μᾶς λέγει: «Ὅτι παρὰ πάντων πρέπει νὰ φυλάττωνται οἱ θεῖοι Κανόνες ἀπαρασάλευτα. Οἱ μὴ γὰρ φυλάττοντες, εἰς φρικτὰ ἐπιβάλλονται ἐπιτίμια». Ὑπάρχει πουθενὰ ἡ ἔννοια περὶ δυνητικῶν Κανόνων;

«Ταῦτα περὶ τῶν Κανόνων διετετάχθω ὑμῖν παρ' ἡμῶν ὧ ἐπίσκοποι. Ὑμεῖς δὲ ἐμμένοντες αὐτοῖς σωθήσεσθε καὶ εἰρήνην ἔξετε. Απειθοῦντες δὲ κολασθήσεσθε καὶ πόλεμον μετ' ἀλλήλων αἴδιον ἔξετε, δίκην τῆς ἀνηκοΐας τὴν προσήκουσαν». (Πηδάλιον σελ. 17, 19).

Ὑπάρχουν κάποιοι ποὺ ὑποστηρίζουν πὼς ἡ διακοπὴ μνημοσύνου γίνεται εἰς ἔνδειξιν διαμαρτυρίας, ἄχρι καιροῦ, ἐπικαλούμενοι μάλιστα τοὺς Ἄγιορεῖτες Πατέρες ἐπὶ πατριαρχίας Ἀθηναγόρα. Ὅλα τὰ ἀνωτέρω ποὺ ἀναφέραμε, εἶναι ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα πὼς ὁ ἐν λόγῳ Κανόνας θεσπίστηκε γιὰ νὰ θεραπεύσει τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὸν μολυσμὸ τῆς αἰρέσεως. Καὶ ὅπως μία ἀσθένεια τὴν καταπολεμοῦμε μέχρι νὰ τὴν θεραπεύσουμε τελείως, ἔτσι καὶ στὴν αἴρεση, τὴν πολεμοῦμε μέχρι νὰ τὴν ἐξαλείψουμε ἐντελῶς καὶ γι' αὐτὸν τὸν λόγο, ἡ διακοπὴ μνημοσύνου πρέπει νὰ συνεχισθεῖ ἕως ὅτου συγκροτηθεῖ Ὁρθόδοξη Σύνοδος ποὺ νὰ καταδικάσει τοὺς αἰρετικούς καὶ νὰ λάμψει πάλι ἡ Ὁρθοδοξία. Ὅσο γιὰ αὐτοὺς ποὺ ἐπικαλοῦνται τὸ Ἅγιον Ὅρος καὶ τὸ τι ἔπραξε στὴν δεκαετία τοῦ '70, ποὺ ὄντως διέκοψε τὴν μνημόνευση τοῦ Ἀθηναγόρα γιὰ λίγα χρόνια, ἔχουμε νὰ ποῦμε τὰ ἑξῆς: Οἱ Ἄγιορεῖτες, μὴν ἔχοντας μελετήσῃ εἰς βάθος τὸν 15^ο Κανόνα καὶ καλῆ τῇ πίστει κινούμενοι, ἔδωσαν βάρος στὰ λεγόμενα καὶ γραφόμενα ὑπὸ τοῦ Ἀρχ. Ἐπιφάνιου Θεοδωρόπουλου, ὁ ὁποῖος διαστρέφοντας τὸ σωτηριολογικὸ χαρακτήρα τοῦ ἐν λόγῳ Κανόνα ἐδίδασκε τὴν ψιλὴ διακοπὴ μνημοσύνου, τουτέστιν τὴν διακοπὴ μνημονεύσεως τοῦ ὀνόματος τοῦ Πατριάρχου στὶς ἱερὲς Ἀκολουθίες καὶ μόνον, δίχως νὰ συνοδεύεται μὲ τὴν διακοπὴ κοινωνίας μαζί του. Ἀπόδειξη τοῦ ὁποῖου εἶναι ὅτι εἶχαν πλήρη κοινωνία μὲ τοὺς Ἐπισκόπους τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὁποῖοι μὲ τὴν σειρά τους εἶχαν πλήρη κοινωνία μὲ τὸν Ἀθηναγόρα καί, ὅπως μαρτυροῦν οἱ πηγὲς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, σὲ κάθε περίπτωση τὸν ἐπαινοῦσαν γιὰ τὴν ποιμαντικὴ του διακονία, ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ μάλιστα στὸ πλέον ἐπίσημο ἐπίπεδο, αὐτὸ τῆς Συνόδου. Ἡ πράξη τους αὐτὴ (δηλ. ἡ κοινωνία τους μὲ τοὺς Ἑλλαδικούς), ἀποτελεῖ τὴν πλήρη αὐτοαναίρεση τῶν λόγων ποὺ τοὺς ὀδήγησαν στὴν διακοπὴ μνημοσύνου τοῦ Ἀθηναγόρα. Πράγματι, ὅπως σαφηνίζεται καὶ ἐκ τῶν ὑστέρων, ἡ πράξη τους αὐτὴ εἶχε τὸν χαρακτήρα ἀπλῆς διαμαρτυρίας δίχως νὰ προσλαμβάνει σωτηριολογικὸ χαρακτήρα. Τὸ Ἅγιον Ὅρος ἔπρεπε νὰ διακόψει τὴν κοινωνία μὲ τὸ Πατριαρχεῖο Κων/πόλεως, ἕως ὅτου θεραπευθεῖ ἐντελῶς τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὴν αἴρεση καὶ ὁ Πατριάρχης ὀρθοτομήσῃ τὸν Λόγο τῆς ἀληθείας. Τὸ Πατριαρχεῖο, παρ' ὅλα αὐτά, θέλοντας νὰ καταστείλει κάθε ἀντίδραση στὰ Οἰκουμενιστικὰ του σχέδια καὶ ἐν τέλει νὰ ὑποτάξῃ τοὺς Ἄγιορεῖτες ὑπὸ τὴν παντόφλα τοῦ Πατριάρχου, ἔστειλε τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1972 Ἐξαρχία, ὑπὸ τὸν πατριαρχικὸ Ἐξαρχο Φιλίππων, Νεαπόλεως καὶ Θάσου Ἀλέξανδρο, γιὰ νὰ ἐπαναφέρει πάση θυσίᾳ τὸ μνημόσυνο ἐπὶ πατριαρχίας Δημητρίου. Τὸ σχέδιο καὶ ἡ μέθοδος εἶναι ἡ ἴδια, νὰ κατηγήσουν τοὺς ἀπλοϊκοὺς Ἄγιορεῖτες, ποὺ εὐκολὰ «παρασύρονται ἀπὸ τοὺς φανατικούς ζηλωτές», ὅτι ὅλα εἶναι ὀρθόδοξα, καλὰ καὶ ἅγια.

«...Ἀφοῦ προσπάθησε ὁ πατριαρχικὸς Ἐξαρχος νὰ πείσῃ τοὺς Ἀντιπροσώπους τῶν Μονῶν, ὅτι ὁ Πατριάρχης ἦταν Ὁρθόδοξος, ὅπως καὶ ὁ προκάτοχός του, ἐκλήθησαν νὰ ἀπαντήσουν γραπτῶς αἱ μὴ μνημονεύουσαι Ἱεραὶ Μοναὶ ἐπὶ τοῦ θέματος τοῦ μνημοσύνου.

Ἵστερα ἀπὸ πολλές συζητήσεις τέλος συνήλθε ἡ Ἐκτακτος Διπλή Ἱερά Σύναξις εἰς τὴν Ἱερά Κοινότητα (NB' Συνεδρία, τῆ 13ῃ Νοεμβρίου 1971) καὶ κατόπιν πολλῶν διεργασιῶν ἀποφάσισε ὅτι: «...ἐπαφίεται εἰς τὴν συνείδησιν ἐκάστης μονῆς ἢ διαμνημόνευσις τοῦ ὀνόματος τοῦ Οἴκουμενικοῦ Πατριάρχου».

Ἡ Ἐγκύκλιος αὐτὴ ἐπέχει θέση πνευματικοῦ νόμου. Κατόπιν, δι' Ἐγκυκλίου τῆς Ἱεραῖς Κοινοτήτος, ἐκλήθησαν οἱ Μονές οἱ ὁποῖες δὲν μνημόνευαν νὰ ἀπαντήσουν γραπτῶς γιὰ τοὺς λόγους πού δὲν μνημονεύουν. Οἱ ἑπτὰ Ἱερεῖς Μονές ἀπάντησαν. Οἱ ὑπόλοιπες Ἱερεῖς Μονές, οἱ ὁποῖες τὸ ἐπανεφέραν, ἢ συνέχισαν νὰ μνημονεύουν, δὲν θὰ ἔπρεπε καὶ αὐτὲς νὰ ἀπαντήσουν γιὰ τοὺς λόγους πού μνημονεύουν; Γιατὶ δὲν ἀπάντησαν οὔτε τότε, οὔτε καὶ μέχρι σήμερα;

Τὴν διακοπὴ τοῦ πατριαρχικοῦ μνημοσύνου μόνο ἑπτὰ Ἱεραὶ Μοναὶ συνέχισαν: 1) Ἱ. Μ. Καρακάλλου, 2) Ἱ. Μ. Σίμωνος Πέτρας, 3) Ἱ. Μ. Γρηγορίου, 4) Ἱ. Μ. Ἐσφιγμένου, 5) Ἱ. Μ. Ἁγίου Παύλου, 6) Ἱ. Μ. Ξενοφώντος καὶ 7) Ἱ. Μ. Κωνσταμονίτου. **Καὶ ἐδῶ ἄρχισαν οἱ γνωστοὶ διωγμοὶ τῶν Ἡγουμένων τῆς Ἱ.Μ. Ξενοφώντος, Σίμωνος Πέτρας, Γρηγορίου Καρακάλλου καὶ Ἁγίου Παύλου, ὅπου καὶ καθαίρεσαν αὐτούς.** Δὲν περιορίστηκαν ὁμως σὲ αὐτὰ τὰ μέτρα. Ἐπέβαλαν τὴν εἴσοδο νέων Συνοδιῶν ἐντὸς Ἁγίου Ὄρους, γιὰ νὰ ἐπανδρώσουν τὰ μοναστήρια στὰ ὁποῖα ὑπῆρχε λειψανδρία, προερχόμενες ἀπὸ ὀργανώσεις οἱ ὁποῖες οὐδεμία σχέση εἶχαν μὲ τὸν ἀντιστασιακὸ ἀγῶνα τῶν παλαιῶν Ἀγιορειτῶν καὶ εἰδικὰ μὲ τὴν ἐκκοπὴ τοῦ μνημοσύνου. Ἔτσι τὸ Ἅγιον Ὄρος μὲ τὴν ἐπιβολὴ τῶν νέων Συνοδιῶν, ἀλλάζει καὶ τὴν στάση του ὅσον ἀφορᾷ στὴν ἀντιμετώπιση τῆς αἰρέσεως καὶ ἐπικρατεῖ δυστυχῶς ἡ γραμμὴ τοῦ τότε ἡγουμένου Γεωργίου Καψάνη, προερχόμενος καὶ αὐτὸς ἐκ τοῦ κόσμου καὶ ἀπὸ ὀργανώσεις, πῶς κόκκινη γραμμὴ γιὰ διακοπὴ μνημοσύνου εἶναι τὸ κοινὸ ποτήριον καὶ πῶς ὅποιος «κόβει» τὸ μνημόσυνο εἶναι ἐκτὸς Ἐκκλησίας καὶ ἔχει ἄκυρα μυστήρια. Ἀποτέλεσμα ὅλων αὐτῶν εἶναι τὸ σημερινὸ Ἅγιον Ὄρος, ὅπου οἱ Ἡγούμενοι καὶ οἱ Συνοδίαιτοι τους, ὄχι μόνον δὲν τολμοῦν νὰ μιμηθοῦν τοὺς Ἁγίους μας καὶ τὰ συναξάρια πού διαβάζουν καθημερινῶς κατὰ τὴν ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ἀλλὰ καὶ θεωροῦν ὅτι θὰ βρεθοῦν ἐκτὸς Ἐκκλησίας ἐὰν διακόψουν τὸ μνημόσυνο, καταλύοντας ἔτσι τὴν Ἀγιοπατερικὴ παράδοση τῶν αἰώνων. Ἀπόδειξη αὐτοῦ εἶναι ἡ Ἱερά Μονὴ Μεγίστης Λαύρας, ὅπου καὶ ἐκάρην μοναχός, ὅπου πιστεύουν καὶ διακηρύττουν *στεντορία τῆ φωνῆ*, πῶς ὅποιος δὲν ἀκολουθεῖ τὸν Βαρθολομαῖο Ἀρχοντῶνη (ἐμεῖς δηλαδὴ) εἶναι ἐκτὸς Ἐκκλησίας, ἐναντιώνεται εἰς τὸ Ἅγιον Πνεῦμα(!), καθότι αὐτὸς τυγχάνει μέγας ὁμολογητῆς τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεώς μας καὶ ἐκλελεγμένος ἀπὸ Αὐτό καὶ τέλος, αὐτὸς πού εἶναι ἐναντίος σὲ αὐτὰ πού αὐτὸς πράττει καὶ πιστεύει, θὰ κολασθεῖ!!

Κάποιοι ὑποστηρίζουν πῶς ὅταν δὲν μνημονεύουμε τοὺς, αἰρετικούς ἔστω, Ἐπισκόπους, ἀποκοβόμαστε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία. Αὐτοί, ἔχοντας παπικὴ ἀντίληψη περὶ Ἐκκλησίας, ὑποστηρίζουν ἀθεολόγητα καὶ ἀντιπατερικὰ πῶς ἂν ἓνας Ἐπίσκοπος κηρύσσει αἵρεση, δὲν εἶναι λόγος γιὰ ἐμᾶς νὰ ἀποκοποῦμε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία!! Δηλαδή, διακόπτοντας τὶς σχέσεις μας μὲ τὸν αἰρετικὸ Ἐπίσκοπο, βρισκόμαστε ἐκτὸς Ἐκκλησίας, διότι κατ' αὐτούς ὁ Ἐπίσκοπος εἶναι Ἐκκλησία καὶ αὐτοὶ πού ἀκολουθοῦν

τὸν 15^ο Κανόνα καὶ τοὺς Ἁγίους καὶ κατ' ἐπέκτασιν τὴν ἀλήθεια ὅπως μᾶς τὴν παρέδωσαν μέσω τῶν Ὁρθοδόξων Συνόδων οἱ Πατέρες μας, βρίσκονται ἐκτὸς Ἐκκλησίας!! Τὸ ἴδιο πρεσβεύει καὶ ὁ Βαρθολομαῖος Ἀρχοντῶνης, λέγοντας πὼς οἱ Πατέρες ἡμῶν ἐπλανήθησαν ὑπὸ τοῦ ἀρχεκάκου ὄφους, ὡς ὑπαίτιοι τοῦ σχίσματος μεταξὺ τῶν Παπικῶν καὶ τῶν Ὁρθοδόξων. Ἐπρεπε, κατ' αὐτόν καὶ κατ' ἐπέκτασιν κατὰ τὸν π. Ἐπιφάνιο Θεοδωρόπουλο καὶ τοὺς σὺν αὐτῶ, οἱ τότε Ὁρθόδοξοι νὰ μὴν διακόψουν τὴν σχέση τους μὲ τὸν Πάπα, ἀλλὰ νὰ παραμείνουν ἐνωμένοι ὅλοι μαζί ἐν ἀγάπῃ, ἵνα ὦσι ἓν. Ὁ Παποκαίσαρισμὸς σὲ ὅλο του τὸ μεγαλεῖο!!!

Αὐτὰ ὅλα, φυσικά, μᾶς παραπέμπουν στὴν αἰρετικὴ διδασκαλία τοῦ Ἰωάννου Ζηζιούλα ὅπου ἀναφέρει τὰ ἑξῆς: «Ὁ χειροτονῶν ἐπίσκοπος ὅμως κράτησε ἕναν ὀμφάλιο λῶρο ἀγίου συνδέσμου μὲ τοὺς χειροτονουμένους ἀπὸ αὐτὸν πρεσβυτέρους. Ποιὸς εἶναι αὐτός; Εἶναι ἢ μνημόνευσι τοῦ ὀνόματος τοῦ οἰκείου ἐπισκόπου στὴν τέλεσι ὁποιασδήποτε ἀγιαστικῆς πράξεως».

Ὁ σκοπὸς λοιπόν, δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸ νὰ εἰσαγάγῃ τὴ βλάβη, ἐπίσης παπικὴ, θεώρηση περὶ μνημοσύνου καὶ τῆς σημασίας αὐτοῦ:

«ἢ μνημόνευσι τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐπισκόπου, ὡς ἐγγύηση, γιὰ τὰ ὅσα τελοῦνται».

Ἐγγύηση ἐπομένως δὲν εἶναι ὁ Χριστὸς καὶ ἡ πίστη τοῦ λειτουργοῦ ἱερέα, τοῦ πιστοῦ λαοῦ καὶ φυσικὰ τοῦ Ἐπισκόπου, ἀλλὰ τὸ μνημόσυνο τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἐπισκόπου!!! Εἶναι βεβαίως νὰ ἀπορεῖ κανεὶς μὲ τὸ θράσος τῆς νέας ἐκκλησιολογίας τῶν Οἰκουμενιστῶν. Μία πρόχειρη ἀνάγνωση τῶν Πατερικῶν ἐξηγητικῶν ἔργων περὶ τοῦ μυστηρίου τῆς Θ. Λειτουργίας, ὅπως π.χ. τοῦ ἱεροῦ Νικολάου Καβάσιλα, ἢ τοῦ Ἁγ. Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ, κυρίως ὅμως τὸ περὶ Εὐχαριστίας κεφάλαιο στὸ περὶ Ἐκκλησιαστικῆς Ἱεραρχίας τοῦ Ἁγίου Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτη, δὲν ἀφήνει οὐδεμίαν ἀμφιβολία ἐπὶ τοῦ ζητήματος: **ἢ μοναδικὴ ἐγγύηση τοῦ Μυστηρίου εἶναι ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ οὐδεὶς ἄνθρωπος, ἔστω καὶ ἂν εἶναι Ἐπίσκοπος** (ἐνδεικτικῶς παραπέμπουμε στὴ γραπτὴ ἔκδοση τῆς εἰσηγήσεως σὲ τρία ἄκρως κατατοπιστικὰ χωρία τοῦ Νικολάου Καβάσιλα, ἀπὸ τὸ ἔργο του *Ἐρμηνεῖα εἰς τὴν Θ. Λειτουργίαν*, σελ. 220, 236, 250 ΕΠΕ 22). Τὸ δεύτερο σημεῖο, ἐξίσου σημαντικὸ μὲ τὸ πρῶτο, εἶναι ὅτι στὰ ἀνωτέρω Πατερικὰ Συγγράματα, πού σημειωτέον εἶναι καὶ τὰ κυριότερα τῆς ἐκκλησιαστικῆς γραμματείας περὶ Θ. Εὐχαριστίας, **ποῦθεν** δὲν γίνεται λόγος περὶ μνημονεύσεως τοῦ ἐπισκοπικοῦ ὀνόματος, ὡς δῆθεν ἀναγκαίου γιὰ τὸ «ἐγκυρον», ἢ τὸ ἀγιαστικὸν τοῦ Μυστηρίου. Ἡ περὶ μνημοσύνου θεωρία τοῦ Ζηζιούλα, πού ἀκολουθεῖ ὁ ὁμόφρων αὐτοῦ συντάκτης τῆς ἐγκυκλίου, δίδει θεολογικὸ νόημα στὴν μνημόνευσι, ἐφ' ὅσον ἢ Θ. Λειτουργία (ὅπως καὶ ὁποιοδήποτε ἄλλο μυστήριον), γίνεται στὸ ὄνομα τοῦ Ἐπισκόπου (Ἰωάννου Ζηζιούλα, *Εὐχαριστία καὶ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ*, σελ. 100, Σύναξι τ. 51: "(αὐτὸ πού) πρέπει νὰ τονισθεῖ εἶναι ὅτι ἐνῶ οἱ πρεσβύτεροι μιᾶς τοπικῆς Ἐκκλησίας τελοῦν τὴν Εὐχαριστία **στὸ ὄνομα τοῦ τοπικοῦ ἐπισκόπου**, ὁ ἐπίσκοπος τὴν τελεῖ πάντοτε στὸ ὄνομα τοῦ δικοῦ του «πρώτου»" ὁ.π. σελ. 101).

Πράγματι κατὰ Ζηζιούλα, «Ὅποιος δὲν μνημονεύει τὸν ἐπίσκοπό του τὴν ὥρα τῆς Εὐχαριστίας ἀποκόπτει τὸν ἑαυτὸ του ἀπὸ τὸν κατάλογο τῶν ζώντων. Γι' αὐτὸ καὶ εὐχαριστία πού δὲν τελεῖται στὸ ὄνομα τοῦ οἰκείου ἐπισκόπου ἢ τοῦ κατὰ παραχώρησιν

του προεξάρχοντος ἐπισκόπου εἶναι *χωρὶς σωστικὴ σημασία* γι' αὐτοὺς πὺν τὴν τελοῦν". (ὁ.π. σελ. 100)

Τελικῶς ἡ ζηζιούλεια παποποίηση τῆς καθ' ἡμᾶς ἐκκλησιολογίας ἔχει ὀδηγήσει στὸ νὰ γράφονται, πάλι ἀπὸ τὸν Ζηζιούλα, πράγματα ὅπως:

«δὲν μπορούμε νὰ προσευχόμεθα ἀπενθείας στὸν Χριστό, ἀλλὰ πρέπει νὰ παρεμβάλλεται ἡ εἰκόνα του, ὁ Ἐπίσκοπος»(!) (Ἰωάννου Ζηζιούλα, *Εὐχαριστίας Ἐξεμπλάριον*, 2006, σελ. 81).

Πέραν τοῦ ἀθεολόγητου καὶ ἀντροθόδοξου, ὅτι δῆθεν προσευχόμεσθε **διὰ** τοῦ Ἐπισκόπου, ὀδηγούμεσθε στὴν ἐπὶ πλέον διατύπωση θέσεων ὅπως:

«στὴν εἰκόνα ὑπάρχει προσωπικὰ τὸ πρωτότυπο γι' αὐτὸ καὶ ἡ προσκύνησις τῆς «ἐπὶ τὸ πρωτότυπον διαβαίνει» κατὰ τὴν γνωστὴν φράσιν τοῦ Μ. Βασιλείου». (Ἰωάννου Ζηζιούλα, *Εὐχαριστίας Ἐξεμπλάριον*, 2006, σελ. 83).

Ἴδου τὸ μέγεθος τοῦ παπικοῦ παροξυσμοῦ τοῦ Ζηζιούλα: ὅπως ὁ πάπας εἶναι ἀντιπρόσωπος τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς καὶ τελικῶς Θεὸς ἐπὶ τῆς γῆς, ἔτσι πλέον καὶ γιὰ ἡμᾶς τοὺς ὀρθοδόξους ἀπαιτεῖται πλέον ἡ λατρευτικὴ προσκύνησις τοῦ Ἐπισκόπου, ἀνεξαρτήτως τοῦ τί πιστεύει, ἢ τί κάνει, ἀφοῦ εἶναι «εἰκὼν Χριστοῦ», ἔνεκα τῆς χειροτονίας του.

Ἀπὸ ὅλα αὐτὰ πὺν ἀναφέραμε καὶ τὰ ὁποῖα ἀκροθιγῶς μόλις καὶ μὲ ἀδρῆς γραμμὲς περιγράφουν τὴν, ὄχι ἀπλῶς προβληματικὴ, ἀλλὰ κυριολεκτικῶς αἰρετικὴ Εὐχαριστιακὴ Ἐκκλησιολογία τοῦ Ζηζιούλα, γίνεται κατανοητὴ ἡ ἀντίδραση πολλῶν στὸ αὐτονόητο δικαίωμα τῶν ὀρθοδόξων στὴν ἀποτείχιση ἐξ αἰρετίζοντος ψευδεπισκόπου καὶ πρὸ συνοδικῆς καταδίκης του.

Τὸ ἀρχιμῆδειο σημεῖο ὄλων τῶν ζηζιούλειων πλανῶν εἶναι αὐτὸ πὺν καταγράφεται μονότονα σὲ ὅλα του τὰ κείμενα: ὅτι δηλαδὴ τὸ κύριο χαρακτηριστικὸ τοῦ Ἐπισκόπου εἶναι ὅτι εἶναι ὁ προεστῶς τῆς Θ. Εὐχαριστίας, τὴν ὁποῖαν κατὰ κυριολεξίαν αὐτὸ εἶναι πὺν κυρίως τελεῖ καὶ κάθε τι ἄλλο, πὺν σχετίζεται μὲ τὴν ἐπισκοπικὴ διακονία, τὸ θεωρεῖ ὡς ἀπορρέον ἐξ αὐτοῦ. Τὸ ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος εἶναι προεστῶς καὶ ὡς τέτοιος εἶναι ὁ προεξάρχων τῆς Θ. Εὐχαριστίας οὐδεὶς ὀρθόδοξος τὸ ἀρνεῖται, ὄχι ὅμως ὅτι εἶναι τὸ κύριο ἢ, κατὰ Ζηζιούλα, σχεδὸν τὸ ἀποκλειστικὸ στοιχεῖο τῆς διακονίας του. Πράγματι οὐδεμία ἀποστολικὴ, ἢ συνοδικὴ, ἢ πατερικὴ μαρτυρία δὲν δύναται νὰ ἀνευρεθεῖ καὶ νὰ ὑποστηρίξη μία τέτοια θέση. Αὐτὸ ὅμως πὺν κατὰ κόρον συναντᾶ ὁ μελετητὴς τῆς ὀρθόδοξης θεολογίας, εἶναι ὅτι κύριο χαρακτηριστικὸ τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος εἶναι ἡ διαφύλαξη τῆς καθαρότητος τοῦ θησαυροῦ τῆς πίστεως καὶ ἡ διδασκαλικὴ μετάδοσή της καὶ ἡ συνεπακόλουθη προστασία τοῦ ποιμνίου ἀπὸ τὸν ὄλεθρο τῶν αἰρέσεων. Σύνολη ἡ λειτουργικὴ μας παράδοση, ὅταν πρόκειται περὶ Ἱεραρχῶν, εἴτε Μαρτύρων, εἴτε Ὁμολογητῶν, τὸ ἐπιβεβαιώνει ἀνευ οὐδεμίας ἐξαιρέσεως. Εἶναι τὸ θυσιαστικὸ φρόνημα τῆς Ἐκκλησίας, τὸ ὁποῖο τόσο λείπει στίς ἡμέρες μας, αὐτὸ πὺν τοὺς ὀδήγησε στὴν ὁμολογία τοῦ ὅτι, «*ὕμῖν ἐχαρίσθη τὸ ὑπὲρ Χριστοῦ οὐ μόνον τὸ εἰς αὐτὸν πιστεύειν ἀλλὰ καὶ τὸ ὑπὲρ αὐτοῦ πάσχειν*» (Φιλ. 1,29).

Σὲ ἄλλο σημεῖο, λεγόμενοι ἀντι-οικουμενιστῆς λέγουν τὰ ἐξῆς: «Ἐφ' ὅσον ἡ Ἐκκλησία δὲν προέβη, διὰ Συνόδου, εἰς καθάρσεις αὐτῶν καὶ τὰ μυστήριά τους εἶναι ἔγκυρα, ἡμεῖς δὲν πρέπει νὰ ἀποκηρύξομεν αὐτοὺς καὶ νὰ παύσομεν τὸ μνημόσυνον αὐτῶν». Δυστυχῶς, μὲ τὰ λεγόμενά τους θέτουν τοὺς ἑαυτοὺς τους διακριτικώτερους καὶ ἀνωτέρους ἀπὸ τοὺς Ἁγίους μας, πὺν σαφῶς τόνιζαν, *πρὸ συνοδικῆς διαγνώσεως*

ἐαυτοὺς τῆς πρὸς τὸν καλούμενον Ἐπίσκοπον κοινωνίας ἀποτειχίζοντες, ὡς ψευδοδιδασκάλους καὶ ψευδοποιμένες, πού διαστρέφουν τὸ δόγμα καὶ τὴν ἀλήθεια πού παραλάβουμε μέ αιμα ἀπὸ τοὺς Πατέρες μας. Θὰ ἦταν ἐντιμότερο γι' αὐτοὺς νὰ ποῦν πῶς, δὲν δυνάμεθα νὰ ἐναντιωθοῦμε καὶ νὰ ἀναλάβουμε ὁμολογιακὸν ἀγῶνα καὶ νὰ διωκόμαστε γιὰ χάριν τῆς ἀληθείας, παρὰ νὰ προσπαθοῦν νὰ δικαιολογήσουν τὴν συμπόρευσή τους μὲ τὴν αἵρεση καὶ τοὺς αἰρετικούς. Ἀλλὰ ὅπως εἶδαμε καὶ παραπάνω καὶ μετὰ ἀπὸ Συνοδικὴ Διαγνώμη, ἀθωωτικὴ τοῦ δράστου, ἐπιτρέπεται νὰ ἀντιδράσει κάποιος ὅταν βεβαιωθεῖ ὅτι κατηλεύουν τὴν ἀλήθεια οἱ, ἀθώωσαντες τὸν ἔνοχον, συνοδικοί.

Ἄλλοι πάλι ὑποστηρίζουν πῶς δὲν διακόπτουν τὴν κοινωνία μὲ τοὺς αἰρετικούς διότι θέλουν ὁ ἀγῶνας τους νὰ εἶναι ἐντὸς Ἐκκλησίας. Ὅσοι ὑποστηρίζουν αὐτὸ εἶναι στὴν οὐσία ὁπαδοὶ τῆς Ζηζιούλειας-Παπικῆς θεωρίας περὶ ἐπισκοποκεντρικότητας, πού εἶδαμε παραπάνω, καταργώντας ἔτσι τὸ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ πού ἐκφράζει τὴν ὄντως διαχρονικὴ Ἀγιοπατερικὴ ἐρμηνεῖα σχέσεως Ἐκκλησίας καὶ πιστῶν, «Οἱ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, τῆς ἀληθείας εἰσὶ. Καὶ οἱ μὴ τῆς ἀληθείας ὄντες οὐδὲ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας εἰσὶ». Αὐτοὶ κατ' οὐσίαν θέτουν τοὺς ἐαυτοὺς τους ὑπὸ τὴν αἰρετικὴ διδασκαλία τοῦ παπισμοῦ καὶ κοινωνοῦν κατὰ πάντα στὴν αἵρεση αὐτῶν πού θέλουν νὰ ἀγωνιστοῦν!!

Περὶ τοῦ: *ὁ,τιδῆποτε πράξουμε πρέπει νὰ γίνῃ κατόπιν συμβουλῶν ἁγίων καὶ φωτισμένων Γερόντων*. Πολλοὶ εἶναι αὐτοὶ πού εἰρωνεύονται καὶ περιπαίζουν ἐμᾶς τοὺς ὀρθοδόξους καὶ γράφουν, ἐπὶ παραδείγματι, στὰ περιοδικὰ τους ὅτι «*Τὸ "Ἀποτείχιση τώρα"*, πού εἰσηγοῦνται κάποιοι Ὀρθόδοξοι μὲ βάση τὸν 15^ο κανόνα...καὶ μάλιστα μὲ τὴν λογικὴ τῶν «συγκοινωνούντων δοχείων»... μᾶς συμβουλεύουν, «*Ὅ,τι γίνῃ νὰ γίνῃ χωρὶς βιασύνη, μετὰ ἀπὸ πολλὴ προσευχὴ, προσεκτικὴ ἐξέταση ὄλων τῶν παραμέτρων τοῦ θέματος, ἄνωθεν πληροφορία μέσῳ θεοφωτίστων καὶ χαρισματικῶν γερόντων...*» (βλ. Παρακαταθήκη τευχ. 109, 2016). Ὁ σκοταδισμὸς καὶ ἡ ψευδοεulάβεια σὲ ὅλο τους τὸ μεγαλεῖο! Οἱ Ἅγιοι μιλοῦν ἀπλὰ καὶ ξεκάθαρα, «*Ὁ ἀκοινωνήτοισ συγκοινωνῶν ἀκοινώνητος ἔσται*». Αὐτοὶ εἶναι λοιπὸν πού ἀθετοῦν τοὺς Ἁγίους Πατέρες καὶ κατηγοροῦν τὴν Ὀρθόδοξη Πατερικὴ Παράδοση γιὰ «συγκοινωνούντα δοχεῖα». Κατεβάζουν, κατ' αὐτὸν τὸν ἀσεβῆ τρόπο, σὲ ἐπίπεδο μαθήματος χημείας τὴν διδασκαλία τῶν Ἁγίων Πατέρων καὶ μᾶς συμβουλεύουν κίολας νὰ ἔχουμε «ἄνωθεν πληροφορία μέσῳ θεοφωτίστων καὶ χαρισματικῶν γερόντων», ἐνῶ ἔχουμε κατατεθειμένη τὴν λύση ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν Ἐκκλησία, διὰ τῶν Ἱερῶν Κανόνων, στὸ τι ὀφείλουμε νὰ πράττουμε ἐν καιρῷ αἰρέσεως. Παρ' ὅλα ταῦτα αὐτοὶ ψάχνουν γιὰ «θεοφώτιστους χαρισματικούς γέροντες»... Ἡ σχετικὴ πατερικὴ ἀπάντηση εἶναι: «*Ὅταν περὶ δογμάτων ὁ λόγος, οὐ δεῖ τῷ οἰκείῳ νοῦ πληροφορεῖσθαι, ἀλλ' ἂ παρελάβομεν, ταῦτα κατέχειν, κἂν ἄγγελος ἐξ' οὐρανῶν ἕτερα εὐαγγελίζηται*» (Θεοφυλάκτου Βουλγαρίας, PG. 124, 525A). Τὰ ὑπόλοιπα εἶναι, μεταπατερικοῦ εἶδους, θεολογικὲς ἀνόητες σοφιστεῖες!! Ἄλλωστε καὶ οἱ Ἅγιοι Πατέρες μας θὰ μπορούσαν, ἀντὶ νὰ μᾶς παραδώσουν τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες, νὰ μᾶς ἔλεγαν πῶς ὅποτεδῆποτε

ἀναφύεται πρόβλημα στήν Ἐκκλησία, νὰ κάνετε προσευχή, νὰ ἀκοῦτε τοὺς Ἁγίους καί, κατὰ τὰ λεγόμενα καὶ τίς πληροφορίες πού θὰ πάρετε, νὰ πράξετε.

Κάποιοι ἐπικαλοῦνται τὸν Ἱερό Χρυσόστομο λέγοντας πῶς, ὁ Ἅγιος μᾶς λέγει ὅτι εἶναι κάλλιον νὰ πλανώμεθα ἐντὸς Ἐκκλησίας, παρὰ νὰ ἀληθεύουμε ἐκτὸς Αὐτῆς. Ἐν πρώτοις, δὲν ὑπάρχει γραμμένο πουθενὰ κάτι τέτοιο καὶ μάλιστα ἀπὸ τὸν Ἱερό Χρυσόστομο!! Δεύτερον, ἐρωτοῦμεν καὶ ἐμεῖς μὲ τὴν σειρὰ μας: εἶναι δυνατὸν κάποιος νὰ ἔχει τὴν ἀλήθεια καὶ νὰ πλανᾶται; Εἶναι δυνατὸν κάποιοι νὰ εἶναι σὲ πλάνη καὶ νὰ ἀνήκουν στήν Ἐκκλησία, ἀφοῦ κατὰ τὸν Ἅγιο Γρηγόριο τὸν Παλαμᾶ «οἱ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, τῆς ἀληθείας εἰσὶ. Καὶ οἱ μὴ τῆς ἀληθείας ὄντες οὐδὲ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας εἰσὶ»; Ὑπάρχει πλάνη μέσα στήν Ἐκκλησία; Ἐπλανήθησαν οἱ Ἅγιοί μας; Αὐτὲς εἶναι οἱ αἰρετικές δοξασίες τοῦ Βαρθολομαίου Ἀρχοντῶνη, πού ὡς Ἁγιομάχος καὶ Πατρομάχος, ἐδήλωνε τὰ ἐξῆς: «Οἱ κληροδοτήσαντες εἰς ἡμᾶς τὴν διάσπασιν (τὸ Σχίσμα) προπάτορες ἡμῶν ὑπῆρξαν ἀτυχή θύματα τοῦ ἀρχεκάκου ὄφρα καὶ εὐρίσκονται ἤδη εἰς χεῖρας τοῦ δικαιοκρίτου Θεοῦ. Αἰτούμεθα ὑπὲρ αὐτῶν τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ὀφείλομεν ἐνώπιον Αὐτοῦ ὅπως ἐπανορθώσωμεν τὰ σφάλματα ἐκείνων»!!! («ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ» 15-6-1989, «Ἐκ. Ἀλήθεια» 16-12-1998, ἐφημερίδα «Νέοι Ἄνθρωποι» 26-2-1999). Φαίνεται λοιπὸν πῶς καὶ αὐτοὶ πού λέγουν αὐτά, συμφωνοῦν κατὰ πάντα μὲ τὸν ἀρχιαιρεσιάρχη λόγῳ τε καὶ ἔργῳ.

Ὑπάρχουν ὅμως καὶ αὐτοὶ πού ὀμιλοῦν γιὰ «διάκριση», γιὰ «κόκκινες γραμμὲς καὶ κοινὸ ποτήριο». Ὅτι δηλαδὴ θὰ διακόψουν τὴν κοινωνία μόνον ἂν προβοῦν σὲ κοινὸ ποτήριον μὲ τὸν Πάπα. Ἐν πρώτοις, ἂς μᾶς ποῦν ὅλοι αὐτοὶ πού ὑποστηρίζουν τὴν παραπάνω θεωρία, **ἔστω καὶ ἕνα** Κανόνα ὅπου ὀμιλεῖ περὶ κοινοῦ ποτηρίου καὶ ἐμεῖς θὰ ξεκινήσουμε τὸ μνημόσυνο πάραυτα. Δὲν ὑπάρχει. Ὅλοι οἱ Κανόνες ὀμιλοῦν γιὰ διακοπὴ κοινωνίας, ὅταν ὑπάρχει συμπροσευχὴ μὲ αἰρετικούς, διότι αὐτὸ σημαίνει *apriori* κοινὴ πίστις μεταξὺ τῶν συμπροσευχομένων. Ὅλοι αὐτοὶ λοιπὸν πού δὲν πείθονται ἀπὸ τὴν διδασκαλία τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες, ὅτι ἡ αἵρεση εἶναι μολυσμὸς, εἶναι σίγουροι ὅτι θὰ διακόψουν τὸ μνημόσυνο ὅταν δοῦν τὸν Πάπα νὰ κοινωνεῖ ἀπὸ τὸ ἴδιο ποτήριον μὲ τοὺς ὀρθοδόξους, ἢ θὰ τὸ δεχθοῦν καὶ αὐτὸ ἀφοῦ ἡ Ἐκκλησία (δηλ. οἱ Ἐπίσκοποι) ἔτσι ἀποφάσισε;

Περὶ ἐγκύρων καὶ ἀκύρων Μυστηρίων.

Θεωροῦμε πῶς εἶναι σκόπιμο καὶ ἀπαραίτητο νὰ ἀναφερθοῦμε σὲ δύο θεολογικὰ προβλήματα πού ἔχει δημιουργήσει ἡ λανθασμένη ἐρμηνεία τοῦ 15^{ου} Κανόνος, τὰ ὅποια ταλανίζουν τοὺς Ὀρθοδόξους. Τὸ πρῶτο εἶναι πῶς κάποιοι, ἐντελῶς ἀντιπατερικά, ὑποστηρίζουν πῶς ἀφοῦ τὰ Μυστήρια τῶν αἰρετικῶν Οἰκουμενιστῶν καὶ αὐτῶν πού δέχονται τὴν ψευδοσύνοδο τῆς Κρήτης εἶναι ἔγκυρα, λόγῳ τοῦ ὅτι δὲν ἔχουν ἀκόμη καθαιρεθεῖ ἀπὸ μία Ὀρθόδοξη Σύνοδο, μπορούμε νὰ

πηγαίνουμε σέ ναούς, όπου οί ἐκεῖ ἱερεῖς ἔχουν «Ὁρθόδοξο φρόνημα», ἀσχέτως ἂν μνημονεύουν τὸν Ἐπίσκοπό τους, πὺ εἶναι Οἰκουμενιστῆς καὶ δέχεται τὴν ψευδοσύνοδο ὡς Ὁρθόδοξη. Καὶ τὸ δεύτερο εἶναι πὺς κάποιοι, πάλι ἀντιπατερικά, ὑποστηρίζουν πὺς ἡ κοινωμία μὲ τοὺς αἰρετικούς Οἰκουμενιστῆς πρέπει νὰ διακοπεῖ, λόγῳ τοῦ ὅτι δὲν ἐνεργοῦν τὰ Μυστήριά τους, δηλαδὴ δὲν ὑπάρχει Θεία Χάρις σὲ αὐτά, ἀμέσως μετὰ τὴν ψευδοσύνοδο τῆς Κρήτης.

Ἀπὸ αὐτὸ γίνεται φανερό, γιὰ αὐτοὺς πὺ ὑποστηρίζουν αὐτά, ὅτι δὲν ἔχουν ἐννοήσει τὸν Κανόνα καὶ ἀπὸ τί μᾶς προφυλλάσει αὐτός, ἀλλὰ οὔτε γνωρίζουν τὴν διαχρονικὴ πράξη τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν Πατέρων. Ἐν πρώτοις, ὁ Κανόνας σαφῶς μᾶς λέγει νὰ διακόψουμε τὴν ἐκκλησιαστικὴ κοινωμία μὲ τὸν αἰρετικὸ ψευδεπίσκοπο, λόγῳ τῆς μολύνσεως τῆς αἰρέσεως πὺ ἐπιφέρει αὐτὴ σὲ ἐμᾶς καὶ γιὰ νὰ προφυλάξουμε τὴν Ἐκκλησία ἀπὸ τὰ σχίσματα πὺ αὐτὸς καὶ οἱ ὁμόφρονές του δημιουργοῦν καὶ ὄχι ἐπειδὴ δὲν τελοῦνται τὰ μυστήρια, ἢ ὅτι ἔχασαν τὴν Θεία Χάρις τὰ Μυστήριά τους ἐν μιᾷ νυκτί, χωρὶς ἀπόφαση Συνόδου. Ἐδῶ πρέπει νὰ γίνῃ μία διευκρίνηση, ὅσον ἀφορᾷ στὰ μυστήρια καὶ τὴν ἐγκυρότητά τους. Ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης, στὴν 2^η ὑποσημείωση τῆς ἐρμηνείας τοῦ 3^{ου} Ἀποστολικοῦ Κανόνα εἰς τὸ Πηδάλιον (ἐκδ. Βασ. Ρηγοπούλου) σαφῶς μᾶς λέγει, πὺς ἂν δὲν ὑπάρχει καθαίρεση ἀπὸ μία Σύνοδο, τὰ Μυστήρια τελοῦνται κανονικά. «.....Ὅμως ἂν ἡ Σύνοδος δὲν ἐνεργήσῃ ἐμπράκτως τὴν καθαίρεσιν τῶν ἱερέων, ἢ τὸν ἀφορισμὸν, ἢ ἀναθεματισμὸν τῶν λαϊκῶν, οἱ ἱερεῖς αὐτοὶ καὶ οἱ λαϊκοί, οὔτε καθηρημένοι εἶναι ἐνεργεία, οὔτε ἀφορισμένοι ἢ ἀναθεματισμένοι. Ὑπόδικοι ὅμως, ἐδῶ μὲν εἰς τὴν καθαίρεσιν καὶ ἀφορισμὸν ἢ ἀναθεματισμὸν, ἐκεῖ δὲ εἰς τὴν θεῖαν δίκην.Ὅθεν σφάλλουσι μεγάλως ἐκεῖνοι οἱ ἀνόητοι ὅπου λέγουσιν, ὅτι εἰς τοὺς παρόντας καιροὺς ὅλοι οἱ παρὰ Κανόνας χειροτονηθέντες Ἱερωμένοι, εἶναι ἐνεργεία καθηρημένοι. Ἱεροκατήγορος γλῶσσα εἶναι ἐκείνη ὅπου ἀνοήτως τὰ τοιαῦτα λόγια φλυαρεῖ, μὴ νοοῦσα, ὅτι, ἢ προσταγὴ τῶν Κανόνων, χωρὶς τὴν ἐμπρακτὸν ἐνεργεία τοῦ β' προσώπου, ἢτοι τῆς Συνόδου, εἶναι ἀτέλεστος, ἀμέσως καὶ πρὸ κρίσεως μὴ ἐνεργοῦσα καθ' ἑαυτήν. Αὐτοὶ οἱ ἴδιοι θεῖοι Ἀπόστολοι φανερὰ ἐξηγοῦσι τὸν ἑαυτὸν τους μὲ τὸν μς' Κανόνα τους, ἐπειδὴ δὲν λέγουσι πὺς ἤδη εὐθὺς ἐνεργεία εὐρίσκεται καθηρημένος, ὅποιος Ἐπίσκοπος ἢ Πρεσβύτερος δεχθῆ τὸ τῶν αἰρετικῶν βάπτισμα, ἀλλὰ καθαιρεῖσθαι προστάζομεν, ἢγουν νὰ παρασταθῆ εἰς κρίσιν, καὶ ἂν ἀποδειχθῆ πὺς τοῦτο ἔκαμε, τότε ἂς γυμνωθῆ μὲ τὴν ἐδικὴν σας ἀπόφασιν ἀπὸ τὴν ἱερωσύνην, τοῦτο προστάσομεν». Γιὰ κάποιους ὅμως, ὅπου θὰ προφασισθοῦν πὺς ὁ Ἅγιος ἀναφέρεται σὲ παρὰ Κανόνας χειροτονηθέντας ἱερεῖς καὶ ὄχι γιὰ θέματα αἰρέσεως, παραθέτουμε τὴν 1^η ὑποσημείωση εἰς «Τὰ προλεγόμενα ἐν γένει περὶ τῶν ἱερῶν Κανόνων» τοῦ Ἱεροῦ Πηδαλίου: Ὅτι τὰ περισσότερα ἐπιτίμια, τὰ ὑπὸ τῶν Κανόνων διοριζόμενα, τρίτου προσώπου ὄντα προστακτικῶ μὴ παρόντος, ἐξ' ἀνάγκης χρειάζονται καὶ β' πρόσωπον παρόν (ὅπερ ἐστὶν ἡ Σύνοδος) διὰ νὰ ἐνεργηθοῦν.

Θὰ μπορούσαμε νὰ τραβήξουμε τὸν λόγο καὶ νὰ ἀναφέρουμε καὶ ἀποσπάσματα πρακτικῶν καὶ Κανόνων ἀπὸ Οἰκουμενικὲς Συνόδους (3^η, 4^η, 5^η, 6^η, 7^η, 8^η) ὅπου θὰ ἀποδείκνυαν τὸ αὐτό. Ὅμως αὐτὸ δὲν εἶναι ἐπὶ τοῦ θέματος. Τὰ μυστήρια λοιπόν, ἐπειδὴ δὲν ἔχουν χάσει τὴν ἐνέργειά τους καὶ τελοῦνται ἀπὸ τοὺς ἀκρίτως αἰρετικούς Οἰκουμενιστές, εἶναι εἰς κρῖμα καὶ κατάκριμα γιὰ αὐτοὺς ποὺ μετέχουν σὲ αὐτά. Ὅπως ὅταν ὁ πιστὸς προσέρχεται στὴν Θεία Κοινωνία ἀπροετοιμαστος, χωρὶς ἐξομολόγηση καὶ μετάνοια, κοινωνεῖ μὲν Χριστό, ἀλλὰ ὄχι πρὸς φωτισμὸν τῆς ψυχῆς του, ἀλλὰ εἰς κατάκριμα, ἔτι καὶ ἔτι αὐτὸ συμβαίνει ὅταν κοινωνεῖ χωρὶς νὰ ἔχει τὴν ὀρθὴ πίστη, ἢ ὁποία πίστη του ταυτίζεται μὲ αὐτὴν τοῦ Ἐπισκόπου ὅπου μνημονεύει. Γί' αὐτὸν τὸν λόγο δὲν συμμετέχουμε στὶς λειτουργίες τῶν αἰρετικῶν Οἰκουμενιστῶν, ὄχι λόγῳ τῶν μυστηρίων, ἀλλὰ λόγῳ τῆς κοινωνίας εἰς τὴν αἰρετικὴ πίστη ὅπου διδάσκουν γυμνῇ τῇ κεφαλῇ. Ὅλο αὐτὸ τὸ θέμα μᾶς παραπέμπει γιὰ μία ἀκόμη φορὰ στὴν αἰρετικὴ καὶ βλάσφημη ἐκκλησιολογία τοῦ Ἰωάννου Ζηζιούλα καὶ Βαρθολομαίου Ἀρχοντῶνῃ περὶ ἐπισκοποκεντρισμοῦ καὶ θείας λειτουργίας, τῆς ὁποίας κάναμε μία ἐλάχιστη ἀναφορὰ λίγο παραπάνω.

Ὅσον ἀφορᾷ αὐτοὺς ποὺ ὑποστηρίζουν ὅτι τὰ Μυστήρια εἶναι ἄκυρα καὶ γί' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ πηγαίνουμε στοὺς ναοὺς, αὐτὸ ἀποτελεῖ βλασφημία κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ παραποίηση τῆς πατερικῆς παραδόσεως, διότι ὁ λόγος ποὺ οἱ πιστοὶ ἔκοβαν τὴν κοινωνία μὲ τοὺς αἰρετικούς, πρὶν τοὺς καθαιρέσουν, ἦταν οἱ κακοδοξίες ποὺ ἐκήρυσσαν καὶ ὁ μολυσμὸς ποὺ ἐπέφεραν αὐτὲς καὶ ὄχι ἡ ἀκυρότητα τῶν μυστηρίων. Καὶ ἐν τέλει, τὸ πότε εἶναι ἔγκυρα ἢ ἄκυρα τὰ Μυστήρια, αὐτὸ εἶναι στὴν δικαιοδοσία μόνο μιᾶς Ὁρθοδόξου Συνόδου καὶ ὄχι δικῆ μας.

Τέλος, γιὰ κάποιους ποὺ μᾶς κατηγορήσαν πὼς ὁμιλοῦμε περὶ ἄκυρων μυστηρίων καὶ πὼς δὲν ἐφαρμόζουμε τὴν ἀπαραίτητη οἰκονομία σὲ κάποιους ἀδελφούς μας ποὺ δὲν εἶναι ἔτοιμοι νὰ ἀκολουθήσουν τὸν ἐνδεδειγμένο τρόπο ἀντιμετωπίσεως τῆς αἵρέσεως, παρατίθεται μέρος τοῦ ψηφίσματος ἀπὸ τὴν μεγάλη κληρικολαϊκὴ σύναξη, ποὺ ὀργανώθηκε ἀπὸ τοὺς Ἁγιορεῖτες Πατέρες καὶ τὴν Σύναξη Ὁρθοδόξων Κρητῶν. Καὶ αὐτό, γιὰ νὰ καταδείξουμε πὼς ὄχι μόνο δὲν μιλήσαμε γιὰ ἀνυπόστατα μυστήρια, ἀλλὰ καὶ ἐφαρμόζοντας τὴν Οἰκονομία τῆς Ἐκκλησίας, δὲν ἀπορρίπτουμε τοὺς ἀδελφούς μας, ποὺ δὲν ἔχουν ἀποτεχιστεῖ ἀπὸ τὴν αἵρεση, ἀλλὰ τὸ φρόνημά τους εἶναι Ὁρθόδοξο καὶ μάχονται ἐναντίον τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Χωρὶς ὅμως αὐτὸ νὰ μᾶς ἐμποδίζει νὰ κρατοῦμε τὴν ἀκρίβεια γιὰ τοὺς ἑαυτοὺς μας, δίνοντας ἔτσι παράδειγμα πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ ἐκπληρώνοντας τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν πράξη τῶν Ἁγίων.

«Εἴμαστε συνοδοιπόροι καὶ συναγωνιστές μὲ ὅλους τοὺς ἱερεῖς, μοναχοὺς καὶ λαϊκοὺς ποὺ ἔκοψαν τὸ μνημόσυνο τῶν Πατριαρχῶν καὶ Ἐπισκόπων τους, ποὺ ὑποστηρίζουν τὸν Οἰκουμενισμό καὶ δὲν καταδικάζουν τὴν ψευδοσύνοδο τῆς Κρήτης

καὶ περιμένουμε καὶ τοὺς ἄλλους ἀδελφούς μας μὲ ὀρθόδοξο φρόνημα, ἀφοῦ ὠριμάσει μέσα τους ὁ καρπὸς τῆς ὁμολογίας καὶ τῆς ἀντίστασης, **νὰ ἀκολουθήσουν, διακόπτοντας καὶ αὐτοὶ τὸ μνημόσυνο τῶν αἰρετικῶν Οἰκουμενιστῶν.** Ὡς ἐκ τούτων, ζητᾶμε ἀπὸ τοὺς ἀπανταχοῦ Ἐπισκόπους τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας: **Νὰ συγκροτηθεῖ Ὀρθόδοξη Σύνοδος καταδίκης τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθέντων, πρὸς ἀποφυγὴ σχισμάτων καὶ διαιρέσεων τῶν πιστῶν».**

Ἐπίλογος

Εἶναι ὀλοφάνερο, ὅτι τὸ νὰ μὴ διαστέλλουμε τοὺς ἑαυτοὺς μας ἀπὸ τοὺς αἰρετικούς, σύμφωνα μὲ τὸν κανόνα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, μολυνόμεθα ὅλοι ἀπὸ τὴν αἵρεση καὶ συνεπῶς χωριζόμεθα ἀπὸ τὸν Κύριόν μας Ἰησοῦ Χριστόν. Ὁ χωρισμὸς ἀπὸ Αὐτὸν εἶναι θάνατος καὶ αἰώνια κόλαση, εἴτε γίνεται διὰ τῆς ἁμαρτίας, εἴτε γίνεται ἔτι καὶ ἔτι διὰ τῆς αἰρέσεως. **Ἡ ψυχὴ ὅλου τοῦ ἀγῶνος κατὰ τῆς Παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὅπως καὶ κάθε αἰρέσεως, εἶναι ἡ διακοπὴ κοινωνίας μὲ τὴν αἵρεση καὶ τοὺς αἰρετικούς. Αὕτὴ εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς θεραπείας.** Σὲ κάθε ἀσθένεια τὸ θεραπευτικὸ ἔργο τοῦ ἱατροῦ εἶναι: α) ἡ διάγνωση τῆς ἀσθενείας, β) ἡ θεραπεία τῆς καὶ γ) ἡ τελεία ἀποκατάσταση. Ἐὰν οἱ πνευματικοὶ ἱατροὶ - οἱ ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας - μένουν μόνο στὸ πρῶτο στάδιο τῆς διαγνώσεως, τοῦτο ὄχι μόνον εἶναι ἀνώφελο, ἀλλὰ καὶ καταστρεπτικόν. Τὸ νὰ ἀρκούμεστε στὴν διάγνωση τῆς αἰρέσεως, γράφοντας θεολογικὰ κείμενα, διοργανώνοντας ὁμιλίες, συνάξεις, ἡμερίδες, μὲ τὸ νὰ τὴν καταγγέλουτε ἀλλὰ νὰ μὴν προχωροῦμε στὴν ἀντιμετώπισή της, συμβάλλουμε καὶ ἐμεῖς στὴν ἐξάπλωσὴ της καὶ τελικῶς στὴν ἐπικράτησή της. Χρειάζεται νὰ δράσουμε ἀγιοπατερικά, ἀποκόπτοντας αὐτὴν ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ἐπειδὴ καμμία αἵρεση δὲν εἶναι ἀκέφαλη, ἀλλὰ ἀπὸ κάποιον κηρύσσεται (βλέπε 15^ο Κανόνα ΑΒ Συνόδου Ἁγίου Φωτίου) ἀποκόπτουμε τὰ αἷτια τῆς αἰρέσεως, δηλαδὴ τὸν αἰρετικὸ Ἐπίσκοπο καὶ στὴν συγκεκριμένη περίπτωσι τὸν αἰρετικὸ Πατριάρχην Βαρθολομαῖο Ἀρχοντώνη, ἀλλὰ καὶ ὅσους πλέον ἀποδέχονται τὴν Σύνοδο τῆς Κρήτης καὶ κοινωνοῦν μεταξὺ τους, σταματώντας τὴν ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία μὲ αὐτοὺς καὶ ὅσους σιωπηλῶς συμφωνοῦν μαζί τους, περιμένοντας μία Ὀρθόδοξη Σύνοδο, ἡ ὁποία τελεσιδικῶς θὰ τοὺς καταδικάσει καὶ ἀφορίσει.

Δυστυχῶς, στὴν ἐποχὴ μας, πολλοὶ κατ' εὐφημισμὸν θεολόγοι, κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ ὑποστηρίζουν ἀντιπατερικά καὶ παρασύρουν καὶ ἀρκετοὺς χριστιανούς πού δὲν γνωρίζουν τὴν Πατερικὴ μας Παράδοση, πῶς ἡ διακοπὴ μνημοσύνου ἐπιφέρει σχίσμα στὴν Ἐκκλησία καὶ ὅτι δὲν εἶναι ὑποχρεωτικὴ. Αὐτοί, πίπτουν στὴν αἵρεση τοῦ δυνητισμοῦ, δηλαδὴ στὴν εἰσαγωγὴ ἑνὸς Οἰκουμενιστικοῦ τύπου σχετικισμοῦ στὸν ἄνθρωπο τῆς Παράδοσης καὶ εἰδικὰ στὴν ἐρμηνεία τῶν Ἱερῶν Κανόνων, διότι αἴρουν τὸ

θεολογικὸ τοὺς ὑπόβαθρο τὸ ὁποῖο χαρακτηρίζεται, ὅπως ῥητὰ ἀναφέρει καὶ ὁ Ἅγιος Νικόδημος, στὴν ἐπίπνοια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἢ ὁποῖα δὲν γνωρίζει χρόνους καὶ καιροὺς, ὅπως διατυπώνεται καὶ ἐκφράζεται ἀπὸ τὶς Οἰκουμενικὲς Συνόδους.

Ὅποιος ἀποδέχεται τὴν δυνητικότητα τοῦ 15^{ου} Κανόνα, παραδέχεται στὴν οὐσία πῶς ἡ ἀπομάκρυνση ἀπὸ τοὺς αἰρετικούς καὶ ψευδοποιμένες εἶναι δυνητικὴ, καταλύοντας ἔτσι σύνολη τὴν Ἀγιοπνευματικὴ πράξη τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὸν ἀγῶνα τῶν Ἁγίων ποὺ ἐπισφραγίστηκε μὲ τὸ αἷμα τους, οἱ ὁποῖοι ἐνομοθέτησαν νὰ ἀποφεύγουμε τὴν ὅποια κοινωνία μὲ τοὺς αἰρετικούς. Φυσικά, αὐτὴ ἡ αἴρεση θὰ μποροῦσε νὰ ὀνομασθεῖ καὶ «ἐπιφανιακὴ», λόγῳ τοῦ ὅτι ὁ Ἐπιφάνιος Θεοδώροπουλος, ὄχι μόνον τὴν ὑπερασπίσθηκε ὡς τὴν Ὀρθόδοξη γραμμὴ καὶ παράδοση τῶν Ἁγίων, ἀλλὰ προσπάθησε μέσῳ τοῦ βιβλίου του «Τὰ δύο ἄκρα», νὰ τὴν ἐπιβάλλει στὸ Ὀρθόδοξο ποίμνιο. Καὶ δυστυχῶς, τὸ κατάφερε σὲ μεγάλο βαθμὸ.

Γι' αὐτὸν τὸν λόγο, ὄχι μόνον οἱ αἰρετικοὶ Οἰκουμενιστὲς, ἀλλὰ καὶ οἱ ἀκόλουθοι τῆς αἰρέσεως τοῦ δυνητισμοῦ, ὑβρίζουν, συκοφαντοῦν καὶ κατηγοροῦν ὅλους ἐμᾶς ποὺ ἀκολουθοῦμε τὶς παραδόσεις καὶ τὶς ἐπιταγὲς τῶν Ἁγίων καὶ Θεοφόρων Πατέρων, λέγοντας ὅτι δημιουργοῦμε σχίσμα καὶ ὅτι βγάζουμε ἑαυτοὺς ἐκτὸς Ἐκκλησίας, πῶς ἔχουμε ἄκυρα μυστήρια, βλασφημώντας ἔτσι κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, μόνον καὶ μόνον ἐπειδὴ διακόπτουμε τὴν κοινωνία μὲ αὐτοὺς καὶ δὲν τοὺς ἀκολουθοῦμε στὴν ἀπώλεια τῆς αἰρέσεως. Μάλιστα, μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς τολμοῦν καὶ μᾶς ὀνομάζουν σχισματοαιρετικούς!! Ἐμεῖς, τὸ πτωχὸ καὶ μικρὸ ποίμνιο, προτιμοῦμε νὰ ἀκολουθήσουμε τὴν διαχρονικὴ Ἱερὰ Παράδοση τῆς Μίας, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Αποστολικῆς Ἐκκλησίας, γενόμενοι «ἐπόμενοι τοῖς Ἁγίοις Πατράσι». Ἄς ἔχουμε πίστη σταθερὴ καὶ μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ποὺ εἶναι ἡ κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας, ὁ ὁποῖος μᾶς ὑποσχέθηκε γιὰ τὴν ὄντως Ἐκκλησία Του ὅτι, **«καὶ πύλαι ἄδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς»**, ἄς μὴν λιγοψυχοῦμε ἀλλὰ ἄς μείνουμε στερεοὶ μὲ τὴν χάρη Του, ἔστω καὶ ἂν ὅλοι μᾶς ἐγκαταλείψουν καὶ μείνουμε μόνοι μας, ἀκολουθώντας ὅμως τὸν Παῦλο ὁ ὁποῖος μᾶς ἔλεγε, **«Τὰ πάντα ἡγοῦμαι σκύβαλα εἶναι ἵνα Χριστὸν κερδήσω»**.

Τέλος, γι' αὐτοὺς ὅπου θέλουν νὰ συμπορευθοῦν μὲ τὸ πλῆθος καὶ τὶς δυστυχῶς Οἰκουμενίζουσες Συνόδους, τῶν κατὰ τύπους Ἐκκλησιῶν, ἀφήνουμε τὸν Ἅγιο Θεόδωρο τὸν Στουδίτη νὰ ἀπαντήσῃ, ἔτσι ὅπως οἱ Ἅγιοι γνώριζαν καὶ ἔπραξαν:

«Ἀλλὰ ἐσύ προτίμησε ἂν θέλεις, ἀντὶ γιὰ τὸν Νῶε ποὺ σώζεται, τὸ πλῆθος τῶν πνιγμένων. Συγγνώμη ἀλλὰ ἐγὼ θὰ μῶ στὴν Κιβωτὸ μὲ τοὺς λίγους. Καὶ πάλιν ἂν θέλεις, βάλε τὸν ἑαυτὸ σου μὲ τοὺς πολλοὺς τῶν Σοδόμων, ἀλλὰ ἐγὼ θὰ συμπορευθῶ μὲ τὸν Λῶτ ποὺ ξεφεύγει ἀπὸ τοὺς ὄχλους, ἔστω καὶ ἂν εἶναι μόνος. Γιατὶ γιὰ ἐμένα τὸ πλῆθος ποὺ σέβομαι δὲν εἶναι αὐτὸ ποὺ ἀδιαφορεῖ γιὰ τὴν ἔρευνα τῆς ἀλήθειας, ἀλλὰ αὐτὸ ποὺ παρέχει ἀποδείξεις...Ὅχι αὐτὸ ποὺ χαίρεται μὲ τοὺς νεωτερισμοὺς, ἀλλὰ αὐτὸ ποὺ φυλάει τὴν πατρικὴ κληρονομιά.....Προτείνεις τὸν ὄγκο αὐτοῦ τοῦ πλῆθους

για να στηρίξεις και να δικαιώσεις το ψέμα;» (Αγίου Θεοδώρου του Στουδίτου, επιστολή προς Ναυκράτιον, P.G. 99,1690).

Ο Άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός μᾶς λέγει πώς, «**Βλαβερὰ αἱ πρὸς κακοὺς συνουσίαι ὡς νοσοποιοῖς χωρίοις...** ὁ ἀὴρ λανθάνουσαν νόσον τοῖς ἐνδιδαιτωμένοις ἐναποτίθεται, οὕτως ἢ πρὸς τοὺς φαύλους συνήθεια (ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία) μεγάλα ταῖς ψυχαῖς ἐναφίησιν». (P.G. 96,353D)

Καὶ ὁ Άγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος μᾶς δίνει παραγγελία πώς, «**Πᾶς ὁ λέγων παρὰ τὰ διατεταγμένα ἢ πράσων κἂν ἀξιόπιστος ἦ, κἂν νηστεύῃ, κἂν παρθενεύῃ, κἂν σημεῖα ποιῇ, κἂν προφητεύῃ, λύκος σοι φαινέσθω ἐν προβάτου δορᾷ φθορὰν προβάτου κατεργαζόμενος**». (P.G.5, 912).

«**Ὁ φθείρων τὴν πίστιν ἐν τῇ κακῇ διδασκαλίᾳ, ρυπαρὸς γενόμενος εἰς πῦρ ἄσβεστον χωρήσει ὁμοίως καὶ ὁ ἀκούων αὐτοῦ**». (ἐν. ἀν. P.G, 5, 657)

«**Εἰ δὲ τις προσποιεῖται ὁμολογεῖν μὲν ὀρθὴν πίστιν, φαίνεται δὲ κοινωνῶν ἐκείνοις τὸν τοιοῦτον προτρέψασθε ἀπέχεσθαι τῆς τοιαύτης συνηθείας· καὶ ἐὰν μὲν ἐπαγγέλληται, ἔχετε τὸν τοιοῦτον ὡς ἀδελφόν· ἐὰν δὲ φιλονίκως ἐπιμένῃ τὸν τοιοῦτον παραιτήσθε**». (E.P.E. 12, 400, 31). Ὅποιος προσποιεῖται ὅτι ὁμολογεῖ τὴν ὀρθόδοξη πίστι, ἀλλὰ ἔχει ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία καὶ μὲ τοὺς αἰρετίζοντες, δηλ. μὲ αὐτοὺς ποὺ κοινωνοῦν καὶ συμπροσεύχονται μὲ τοὺς αἰρετικούς, ὅπως εἶναι σήμερα οἱ οἰκουμενιστές, αὐτὸν ἀρχικὰ νὰ τὸν προτρέπετε νὰ ἀπέχει ἀπὸ αὐτὴ τὴν συνήθεια τῆς κοινωνίας καὶ ἐὰν μὲν σταματήσῃ ἄς τὸν ἔχετε ὡς ἀδελφόν, ἐὰν ὅμως ἐπιμένει νὰ φιλονικεῖ, (ἐμεῖς τοιαύτην συνήθεια δὲν ἔχουμε), τότε ἄς τὸν παρατήσουμε (καὶ ἄς τὸν λυπηθεῖ τὸ ἔλεος τοῦ Κυρίου νὰ τοῦ δώσει μετάνοια).

Εὐχομαι, ὅλοι μας νὰ ἀκολουθήσουμε τὸ παράδειγμα τῶν Ἁγίων, νὰ κρατήσουμε τὴν πίστι ὅπου ἐλάβαμε ἀκεραίαν καὶ ἀκαινοτόμητον, ἔστω καὶ ἂν χρειασθεῖ νὰ διωχθοῦμε μέχρι θανάτου καὶ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο νὰ δώσουμε τὴν καλὴ ἀπολογία ἐπὶ τοῦ φοβεροῦ βήματος τοῦ Χριστοῦ, εἰς τὸν ὅποιον ἀνήκει πᾶσα δόξα τιμὴ καὶ προσκύνησις, σὺν τῷ ἀνάρχῳ αὐτοῦ Πατρὶ καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ αὐτοῦ Πνεύματι νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.